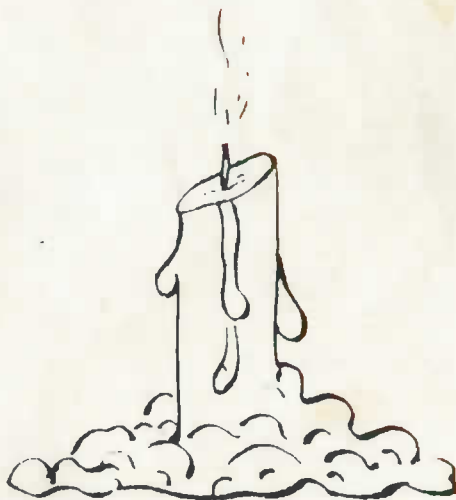
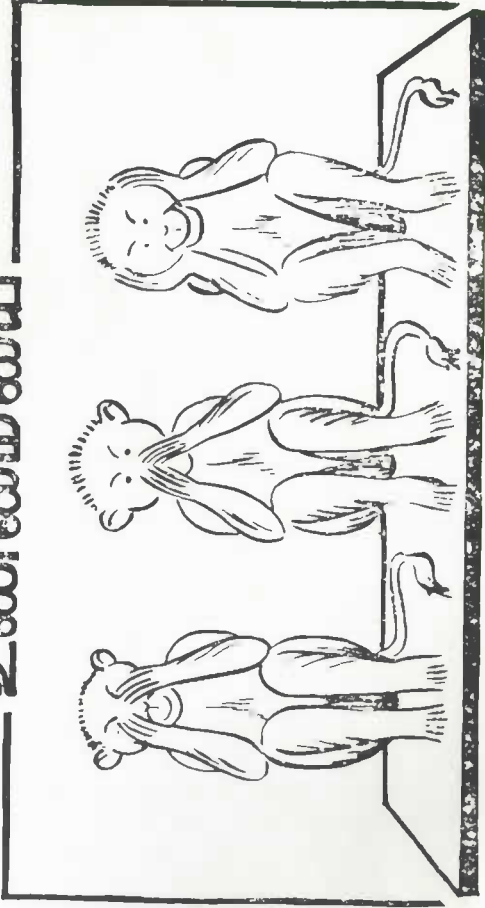

சிறைந்த சிந்தாந்தங்கள்

சமூக விஞ்ஞான கலை இலக்கியக் கழகம்

தமிழ்த் தீவ் உண்மையை

சிதைந்த சித்தாந்தங்கள்

சமூக விஞ்ஞான கலை இலக்கியக் கழகம்

வெளியீடு—1
ஏப்ரல் 1990

விலை ரூபா—7-00

பதிப்புரை

இன்று இலங்கையிலும் சரி இந்தியாவிலும் சரி தமிழீழப் போராட்டம் பற்றி சரியாக புரிந்து கொள்ளாத நிலையில் பலர் இப்போராட்டம் பற்றி தமது இஷ்டப்படி விமர்சனம் செய்வதையும் பிரச்சாரம் செய்வதையும் காணமுடிகிறது. குறிப்பாக தமிழீழ போராடிகளில் பலருக்கு போராட்டம் எப்போ, யாரால், எப்படி ஆரம்பிக்கப்பட்டது; இதில் யார், யார், எப்படி தங்களை ஈடுபடுத்தினர் என்பது கூட புரியாத நிலையில் ஆயுதங்களை கையில் வைத்திருக்கின்றனர். இயக்க தலைவர்களும் சரியான போராட்ட வரலாறுகளை தமது போராடிகளுக்கு விளக்க தவறிவிட்டனர். ஒவ்வொரு போராளியும் தாம் சார்ந்த இயக்க தலைவர்கள் தாம் போராட்டத்தை முதலில் ஆரம்பித்ததாக எண்ணுகின்றனர்.

சமர்ப்பணம்

தமிழ் தேசிய இனப் போராட்டத்தில் தமது உயிரை இழந்த போராளிகளுக்கும், மக்களுக்கும், தலைவர்களுக்கும் இப்புத்தகம் சமர்ப்பணம்.

தமிழ் தேசிய இனப்போராட்டத்தில் இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ், தமிழரசுக் கட்சி, தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி ஆகிய மிதவாதக் கட்சிகளின் பங்களிப்புகளை போராளிகள் சிந்தித்துக் கூட தெரிந்து கொள்ளாதிருக்கின்றனர். குறிப்பாக திரு எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் அவர்களைப் பற்றிக்கூட அறியாத நிலையில் பல போராளிகள் இன்று உள்ளனர்.

எனவே தமிழீழ விடுதலை இயக்கங்கள், போராட்டங்கள் பற்றிய உண்மை வரலாறு தெரிவது எதிர்காலச் சந்ததிக்கு ஒரு கட்டாய தேவை. அதை தெரியாமல் எந்த இளைஞரும் சரியான பார்வை பெறமாட்டான். இதனால் எதிர்காலத்தில் தமிழ் சமூதாயம் இல்லாமல் போகும் அளவு தன்னை தானே அழித்து கொள்ளும் நிலை தொடரும். அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்க உண்மை வரலாறு நமக்கு தேவை. அதற்கு ஒரு சிறிய கையேடாக "போராளிகள்" வரலாற்றின் சில விபரங்களை இந்த புத்தகத்தில் பதிவு செய்துள்ளோம். இதுபோன்ற பல வெளியீடுகள் அனுபவம் பெற்ற ஆய்வாளர்களினால் வெளியிடப்பட்டு உண்மை நிலை உலகறியச் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதே எங்கள் அவா.

ஆசிரியர் குழு
(ச. வி. க. இ. க)
ஏப்ரல் 1990

சிதைந்த சித்தாந்தங்கள்

இந்தியப் படை வெளியேறி விட்டது. அன்று இந்தியப் படைக்கு மகரதோரணம் கட்டி, சும்பம் வைத்து ஆராத்ளி எடுத்து வரவேற்றவர்கள் இன்று இந்தியப் படையின் வெளியேற்றத்துக்கு தமது இடைவிடாத போராட்டமே காரணம் என மார்பு தட்டி மக்களை தம் பின்னால் திரளு மாறு வேண்டுகிறார்கள். மறுபக்கம் இலங்கை ஜனாதிபதி அவர்கள் 'தமது உறுதியான நிலைப்பாட்டின் காரணமாகவே' இந்தியப் படை வெளியேறியது எனக் கூறி சிங்களப் பௌத்த மக்களின் தன்னாதிக்கத்தை மீண்டும் நிலைநிறுத்திய பெரும் தலைவன் தானே என கூறுகிறார். இந்தியத் தரப்பிலோ, இந்தியப்படை இலங்கையை விட்டு நிறைவான உணர்வுடன் பயணமாகிறது. மோதலில் ஈடுபட்ட எல்லா சக்திகளையும் ஒரு ஐக்கிய இலங்கைக்குள் அமைதியான ஜனநாயக தீர்வுகளை நாடும் வகையில் சமரசப் பேச்சுகளுக்கு திருப்பி விடப்பட்டுள்ளது. எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக தமிழ் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய உறவிடமென அங்கீகரிக்கப்பட்டு வட-கிழக்கில் ஒரு புதிய மாகாணம் நடைமுறைக்கு வந்துள்ளது என இலங்கைக்கான இந்தியத் தூதுவர் கூறியுள்ளார். இந்தியப் பாதுகாப்பு இணை அமைச்சரோ-தனது ராணுவ நெருக்கத் தால்-புலிகளை ஜனநாயக செயற்பாடுகளுக்கு இந்தியப் படை கொண்டுவந்துள்ளது எனக் கூறியுள்ளார்.

இதில் இந்தியாவின் கூற்றே பெரும்பாலும் சரியெனக் கொள்ளலாம். இன்று தமிழீழம் என்ற கோரிக்கை எல்லோராலும் கைவிடப்பட்டுள்ளது. ஐக்கிய இலங்கைக்குள் இனப்பிரச்சனைக்கு தீர்வு காண்பது என்பது எல்லோராலும் வெவ்வேறு விதமான வார்த்தை ஜாலங்களினால் முன்வைக்கப்படுகிறது. ஆனால் தமிழ் மக்களோ தாம் 40 ஆண்டுகளுக்கு முன் எதனைப் பெற்றிட வேண்டும் எனக் கோரி நின்றார்களோ அதே நிலையில் நிற்கிறார்கள்.

உள்ளே...

இந்தியப்படை - வெளியேற்றம் □ இலங்கை அரசின் நிலைப்பாடு □ இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் □ இடைக்கால நிர்வாகம் □ புலிகள் மன்விப்பு கடிதம் பெற்றமை □ புலிகளின் இன்றைய நிலைமை □ தியாகம் புலிகளுக்கு மட்டுமா சொந்தம் □ கல்வித்தரப்படுத்தலும் - தமிழ் மாணவர் எதிர்ப்பும் □ தமிழ் புதிய புலிகள் □ LTTE □ பஸ்தியாம் பிள்ளை கொலை □ LTTE பிளவு □ மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைத் தேர்தல் □ சுந்தரம் கொலை □ PLOTE □ தமிழ் இயக்கங்களின் முக்கிய செயல்பாடுகள்

40 ஆண்டுகால அகிம்சை வழிப் போராட்டம், ஆயுதப் போராட்டம், அயல் நாடுகளின் ஆயுதம் மற்றும் ஆத்மீக ஆதரவுடன் நடத்தப்பட்ட போராட்டம், அகில உலக ரீதியாக ஐக்கிய நாடுகள் சபையிலே தமிழீழக் குரல் எழுப்பியது உட்பட நடைபெற்ற பிரச்சாரப் போராட்டம் எல்லாம் பெற்றுத்தந்தது எதுவுமேயில்லை. மீண்டும் நாம் போராட்ட ஆரம்ப நிலைக்கே தள்ளப்பட்டுள்ளோம் என்பதே பொருந்தும்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினால் நடத்தப்பட்ட பிரச்சார வேலைகளின் காரணமாகவும், ஆயுதக் குழுக்களின் செயற்பாடுகளை அடக்குவதற்காகவும் 1981ல் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபை என்ற தீர்வு முன்வைக்கப்பட்டு இறந்து பிறந்த குழந்தையாக புதைக்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து நடத்தப்பட்ட ஒன்பது வருடகால பொருத்தமற்ற ஆயுதப் போராட்டம் அந்நியப்படைகளான மொசாட், கினிமினி, தென்னாபிரிக்க கூலிப்படையினர் ஆகியோரின் வருகைக்கும் இறுதியில் வடமராட்சி அழிவிற்கும் அதனைத் தொடர்ந்து இந்திய ராணுவத் தலையீட்டுக்கும் வழி வகுத்தது. அதன் காரணமாக அதிகாரமற்ற வடக்கு கிழக்கு மாகாண சபை என்ற ஒன்று உருப்பெற்றது. ஒரு வருடமாகியும் அதன் உருவம் தெளிவாக தென்படாத நிலையில் இதை உருவாக்கியவர்களும் இல்லை. அதற்கு உருவம் கொடுக்க முயன்றவர்களும் நாட்டில் இன்று இல்லை என்ற நிலை தோன்றியுள்ளது.

தமிழ் மக்களோ தாம் வேண்டி நின்ற சமத்துவ வாழ்வினைப் பெறவில்லை. மாறாக அதனை யாரோ பெற்றுத் தருவார்கள். அந்த நாளை வேண்டிக் காத்திருப்போம் என்ற நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

இதற்கிடையில் உரிமை வேண்டி நின்ற தமிழ் மக்கள் எதிர் கொண்ட அழிவுகள் கணக்கிலடங்காது. உடலாலும், பொருளாலும், உள ரீதியிலும் தமிழ் மக்கள் இழப்பு

களை எதிர் நோக்கினர். இது அத்தனையும் வீர சுதந்திரம் வேண்டி நின்றதற்கான வீரப் பரிசு. ஆனால் இத்தனை இழப்புகளுக்குப் பின்னும் வீர சுதந்திரம் கிட்டியதா என்றால் அதுதான் இல்லை.

இந்தியப்படை வெளியேற்றம்

1987 ஜூலை 29ல் இடம் பெற்ற இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தை தொடர்ந்து வட-கிழக்கில் குவிக்கப்பட்டிருந்த இந்தியப் படையினர் முற்றாக இலங்கையிலிருந்து வெளியேறி விட்டதாக இலங்கையின் பாதுகாப்பு ராஜாங்க அமைச்சர் திரு. ரஞ்சன் விஜயரத்தின ஜனாதிபதிக்கு எழுத்துமூலம் அறிவித்துள்ளார்.

இந்தியப்படை இலங்கைக்கு ஏன் வந்தது, எவ்வாறு வந்தது என்பது நாம் நன்கு தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது ஒன்று.

1977ல் ஆட்சிக்கு வந்த ஐ. தே. கட்சி அரசு கடைப்பிடித்த வெளிவிவகாரக் கொள்கை காரணமாக இந்தியா தனது தனித்துவத்திற்கும், சுயநலத்துக்கும் பாதிப்பும், அச்சமும் ஏற்படுத்துவதாக கருதியது (இமய மலை தொடரு தென்துருவம் வரையும் உள்ள நில, நீர்ப்பரப்பில் இந்தியாவுக்கு தடையாக இருப்பது இலங்கை மாத்திரமே) இதனால் மாத்திரமல்ல அண்டை நாடுகளின் சிறுபான்மை இனப் பிரச்சனைகளில் தலையிடுவதன் மூலம் தனது சொந்த நாட்டில் உள்ள சிறுபான்மை இனங்களின் நம்பிக்கையை பெறுவதுடன் அண்டை நாடுகள் தனது ஆளுமைக்குள் அல்லது நல்லெண்ணத்துடன் தான் செயற்பட முடியும் என்பதை நிலைநிறுத்தவும் இந்தியா விரும்பியது. அத்துடன் மட்டுமல்ல ராஜீவ் காந்தியின் தலைமையிலான இந்திய அரசாங்கம் பொருளாதார சமூக ரீதியாக இந்திய மக்களின் பிரச்சனையைத் தீர்க்கமுடியாத நிலையில் அந்நிய நாடுகளில் தலையிடுவதன் மூலம் தனது

இயலாமையை மூடி மறைக்கவும், செல்வாக்கை பெருக்க அல்லது பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் முனைந்தது.

1971ல் பங்களாதேஷ் பிரச்சனையில் தலையீடும், 1983 முதல் இலங்கைப் பிரச்சனையில் நேரடியாகத் தலையிட்டதும் 1988ல் மாலை தீவுப் பிரச்சனையில் தலையிட்டதும் இதனை நன்கு புலப்படுத்தும். பாகிஸ்தானின் மிக நெருங்கிய நண்பனாக விளங்கிய அமெரிக்கா கூட கிழக்கு பாகிஸ்தானில் இந்தியா தலையிட்டு பங்களாதேஷை உருவாக்கியபொழுது தலையிடவில்லை என்பது இலங்கை அரசியல் தலைவர்களுக்கு அன்று விளங்காதிருந்தது.

இந்தியத் தேர்தலின் பின்பு ஆட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்த வி. பி. சிங்கிற்கு தனது சிறுபான்மை அரசை பாதுகாப்பதற்கும், நெருக்கடிமிக்க தனது நாட்டின் பொருளாதாரச் சுமையிலிருந்து தனது ஆட்சியைப் பாதுகாப்பதற்கும், கூடியளவு தேவையற்ற வெளிநாட்டு செலவீனங்களை குறைத்துக்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஆனால் அதே நேரத்தில் அண்டை நாடுகளில் தனது ஆளுமையை அல்லது அதிகாரப் பிரயோகத்தை கைவிடுவதாக அது இல்லை. இந்திய வெளி விவகாரக் கொள்கைகளைப் பொறுத்தவரை அன்று ராஜீவ் காந்தியினால் கடைபிடிக்கப்பட்ட கொள்கைக்கும் இன்று வி. பி. சிங் அரசு கடைபிடிக்கும் கொள்கைக்கும் இடையே வேறுபாடு காண முடியாது.

இலங்கை அரசின் நிலைப்பாடு

இலங்கை அரசைப் பொறுத்தவரை தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கு சுமுகமான தீர்வொன்றைக் காண்பதற்கு பல்வேறு காரணங்களினால் நிர்ப்பந்திக்கப்படும் அதே வேளை சிங்கள பேரினவாதச் சக்திகளின் எதிர்ப்பையும் எதிர்நோக்க வேண்டியுள்ளது. இலங்கை இந்திய ஒப்பந்த

தத்தை தொடர்ந்து இன்று வரை எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளான மாகாண சபை சட்டம், தமிழ் மொழியும் உத்தியோக மொழியாக அங்கீகரிக்கும் சட்டம், நாடற்றவர்களுக்கு பிரஜாவுரிமையும் வாக்குரிமையும் வழங்கும் சட்டம் ஆகியன நிர்ப்பந்தத்தின் காரணமாகவும் சிங்கள பேரினவாதச் சக்திகளுக்கு எதிராக தமிழ் மக்களின் ஆதரவினைப் பெறும் நோக்கத்துடனும், தமிழ் மக்கள் ஓரணியில் திரள்வதைத் தடுக்கும் நோக்கத்துடனும் மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளாகும்.

தமிழ் மக்களுக்கு நீதியும் நியாயமும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றோ, தமிழர்களின் அபிலாசைகள், உரிமைகள் அரசியல் ரீதியாக தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடனோ இச்சட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படவில்லை. திரு. தொண்டமானை அமைச்சராகியது தமிழர்களின் உரிமைகளை அங்கீகரிப்பதற்கு உதாரணமாக மாட்டாது. மூலங்கா சுதந்திரக்கட்சி கூட்டு அரசாங்கத்தை 1964 டிசம்பரில் பத்திரிகை மசோதாவின் போது கவிழ்ப்பதற்கும், 1977க்கு முன்னர் சுதந்திரக் கட்சி ஆட்சிக்கு எதிராக ஜே. ஆர். நடத்திய சத்தியாக் கிரகப் போராட்டம் போன்றவற்றில் அளிக்கப்பட்ட ஆதரவிற்கும், 1977ல் நடந்த தேர்தலில் நவரெலியா மஸ்கேலியாத் தொகுதி தவிர்ந்த ஏனைய தொகுதிகளில் திரு. தொண்டமாலும் அவரது இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரசும் அளித்த ஆதரவிற்கு நன்றிக்கடனாகவே அமைச்சர் பதவி திரு. தொண்டமாலுக்கு வழங்கப்பட்டது. 1985 திம்பு பேச்சு வார்த்தை நடைபெறும் வரைக்கும் உள்ள எட்டு ஆண்டு காலம் திரு. தொண்டமான் அமைச்சராக இருந்த பொழுதும் இந்திய வம்சா வழி மக்களின் பிரஜாவுரிமைப் பிரச்சனையோ, வாக்குரிமைப் பிரச்சனையோ தீர்க்க தீர்க்கமான எவ்வித நடவடிக்கைகளிலும் அரசு இறங்கவில்லை என்பதை நாம் இங்கு நினைவு கொள்ள வேண்டும்.

திம்பு பேச்சின்போது மலையக மக்களின் பிரச்சனையை கூட்டணி உட்பட ஏனைய அனைத்து இயக்கங்

சனம் முன் வைத்ததுடன் தமிழர் பிரச்சனை தீர்க்கப்படுவதற்கான நான்கு அம்ச கோரிக்கைகளில் மலையக மக்களின் பிரச்சனையும் ஒன்றாக முன் வைக்கப்பட்டு வலியுறுத்தப்பட்டதனால் வடக்கு கிழக்கு தமிழ் பேசும் மக்களுடன் மலையக மக்களும் இணைந்து விடுவார்களோ என்ற அச்சமும், பிரித்தானும் தந்திரமுமே மலையக மக்களின் பிரஜாவுரிமையும் வாக்குரிமையும் வழங்க இலங்கை அரசு தீர்ப்பந்திக்கப்பட்டது. இந்த சட்டத்தின் மூலம் இந்த நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்தவர்களும் பதிவு பிரஜைகளாகவே கணிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் இந்த நாட்டின் வம்சா வழிப்பிரஜைகளிலிருந்து வேறுபட்டவர்களாகவே கணிக்கப்படுகின்றனர் என்பது மறைக்கமுடியாத உண்மையாகும்.

இலங்கை தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தை ஆயுத முனையில் அடக்க முடியும் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை 1987 வரை ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் அரசுக்கு இருந்தது. இயக்கங்களிடையே ஏற்பட்ட மோதல்களும், அழிப்புகளும் இவ்வெண்ணத்திற்கு மேலும் வலுபூட்டின. இயக்கங்கள் சகலதும் ஒன்றுபட்டு செயற்பட முடியாமையும் அன்னிய சக்திகளுக்கு ஆதரவாக பெரும்பான்மையான இயக்கங்கள் செயற்பட்டமையும், சுயசக்தியில் நம்பிக்கை வைப்பதற்கு பதிலாக அன்னிய சக்திகளின் ஆதரவில் தங்கி நிற்கும் நிலை இயக்கங்களுக்கு ஏற்பட்டமை ஆகியன இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் போராட்ட வரலாற்றில் ஏற்பட்ட துரதிஸ்டமாகும்.

இந்நிலையில் தான் 1987 மே மாதம் நடைபெற்ற வடமராட்சி தாக்குதலையும் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தையும், இந்தியப்படைவருகையையும் நாம் ஆராயவேண்டும்.

வடமராட்சித் தாக்குதல் இடம்பெற்ற வேளையில் பிரபாகரனின் விடுதலைப் புலிகளினால் ஈரோஸ் இயக்கம் தவிர்ந்த ஏனைய இயக்கங்கள் யாவும் தடைசெய்யப்பட்ட

நிலையில் வடக்கு கிழக்கில் அவை செயற்பட முடியாதிருந்தன. இதனை நன்குணர்ந்த இலங்கை அரசு வடமராட்சித் தாக்குதலை ஆரம்பித்தது. இந்தத் தாக்குதலை வடமராட்சி தாக்குதல் என எல்லோராலும் அழைக்கப்பட்டாலும் அந்த நேரத்தில் விமானத் தாக்குதலும், செல் தாக்குதலும் குடாநாடு எங்கும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. விமானத் தாக்குதல், கடற்படை பிரங்கித் தாக்குதல், செல் தாக்குதல், ஆகியவற்றின் துணையுடன் முகாம்களில் அடைபட்டு கிடந்த சிறிலங்கா படையினர் ஊர்களுக்குள் முன்னேறத் தொடங்கினர். இதனால் குடாநாட்டில் குறிப்பாக வடமராட்சியில் ஏற்பட்ட இழப்புகள் மறக்க முடியாத வரலாறாகும்.

இயக்கங்களிடையே ஒற்றுமையும், இயக்கங்களை புலிகள்(LTTE) தடை செய்யாமலும் இருந்திருந்தால் புலிகள்(LTTE)தனியாக வடமராட்சித் தாக்குதலின் போது போரிட்டு தோல்வியை தழுவிவிடுகின்ற தேவையில்லை என்பது பொது மக்கள் மத்தியில் நிலவும் கருத்தாகும். யாழ் கோட்டை, பலாசி, காரைநகர், நாவற்குழி, வல் வெட்டித்துறை, பருத்தித்துறை, முகாம்களில் இருந்து படையினர் வெளியே வரமுடியாதவாறு அம்முகாம்களைச் சுற்றி எல்லா இயக்கங்களும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் காவல் அரண்கள் அமைத்து காத்து நின்றதை மக்கள் இன்னும் மறந்துவிடவில்லை.

தனித்த நிலையில் சிறிலங்கா படையினர் முன்னேற்றத்தை புலிகளினால் தடுக்க முடியவில்லை. இந்த நிலையில் எமக்கு உதவி செய்ய யாரும் முன்வரமாட்டார்களா என்ற ஏக்கம் யாழ் குடாநாட்டு மக்களிடம் காணப்பட்டதை யாரும் மறுக்கவோ, மறந்துவிடவோ முடியாது. அதே போன்று தமிழ் மக்களை அழிவிவிருந்து காப்பாற்ற இந்தியா முன்வரவேண்டும் என்ற கோரிக்கை தமிழ் நாட்டில் பலதரப்பினராலும் முன்வைக்கப்பட்டது. இதை தொடர்ந்து இந்திய விமானப் படையின் ஆதரவுடன்

இந்திய விமானங்கள் இலங்கைக்குள் புகுந்து வடபகுதியில் உணவுப் பொட்டலங்களைப் போட்டதும் அதனைத் தொடர்ந்து நடைபெற்ற இலங்கை இந்திய அரசுகளுக்கு கிடையிலான பேச்சுவார்த்தைகளும் முடிவில் ஏற்பட்ட இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தமும், இந்தியப்படை வருகையும் வரலாற்று நிகழ்ச்சியாகும்.

இந்தியாவின் தலையீட்டைப்பற்றி சரியான கணிப்பொன்றை மேற்கொள்வதற்கு 1987 ஏப்ரல், மே, மாதங்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய உண்மையான, யதார்த்த பூர்வமான நிலையினைத் தெரிந்துகொள்வது முக்கியமாகும்.

அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு புறம் சிறிலங்கா படையின் அழித்தொழிப்பு, மறுபுறம் உணவு மற்றும் எரிபொருள் மீதான தடை, யாழ்ப்பாண மக்கள் தங்கள் அத்தியாவசிய பொருட்களை கூடிய விலை கொடுத்தும் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத நிலை, பெருமளவு மக்கள் பட்டினிச்சாவை எதிர்நோக்கி நின்ற நிலை இருந்தது. இன்று மனிதாபிமானத்தையும், இனங்களுக்கிடையே பரிந்துணர்வும் நிலவ வேண்டும் என்று பேசித் தீர்வோர் அன்று அரசின் இவ்வாறான மனிதாபிமானமற்ற, பயங்கர இன ஒழிப்பு செயற்பாடுகளுக்கு எதிராக ஒரு குரல்தானும் எழுப்பாததன் மூலம் அரசு பயங்கரவாதத்திற்கு ஆதரவாக செயற்பட்டனர் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

காலம் சென்ற விஜயகுமாரணதுங்கா உட்பட சில இடதுசாரித் தலைவர்கள் தவிர்ந்த ஏனைய சகலரும் வாய்மூடி மௌனம் சாதித்ததன் மூலம் தமிழர்களுக்கு எதிராக கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட அரசு பயங்கரவாதத்திற்கு துணை போயினர்.

இந்நிலையில் தான் இந்தியாவின் நேரடித் தலையீடு ஏற்பட்டது என்பதும் இந்திய அரசின் பிரதிநிதிகளாக திருவாளர்கள் பூரியும், சென்குப்தாவும் காங்கேசன் துறை

வந்தடைந்த பொழுது யாழ்ப்பாண மக்கள் காட்டிய ஆதரவும், உற்சாகமான வரவேற்பும் எந்தளவுக்கு தமிழ் மக்கள் இந்தியத் தலையீட்டை வரவேற்றனர் என்பதை விளக்கும். குறிப்பாக அவ்வரவேற்பிற்கு புலிகள் இயக்கத்தின் தலைவர்களான யோகி, திலீபன் போன்றோர் தலைமை தாங்கினர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இந்தியாவின் தலையீட்டையும் அதனால் ஏற்படும் ஆபத்துக்களையும் 1983ம் ஆண்டிலேயே மக்களை எச்சரித்த இயக்கங்களும் தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் (PLOTE) தமிழ் மக்கள் ஜனநாயக முன்னணி (NLFT) ஆகியவையேயாகும்.

இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம்

இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தம் திடீர் என ஏற்பட்ட ஒப்பந்தமல்ல. இந்தியா தனது நீண்டகால எண்ணத்தை நிறைவேற்ற, சிறிலங்கா அரசு மேற்கொண்ட கண்மூடித் தனமான தாக்குதல்கள் இதற்கான சந்தர்ப்பத்தை விரைவுபடுத்திக் கொடுத்தது. அதற்கு தீர்க்கதரிசனமற்ற முறையில் நடந்து கொண்ட இலங்கை அரசும், தமிழ் இயக்கங்களும் துணை போயினர்.

இலங்கை அரசுக்கும் புலிகள் இயக்கத்திற்குமிடையே பேச்சுவார்த்தைகள் ஆரம்பமானது இன்று, தேற்றல்ல. 1986ம் ஆண்டு சர்க்கார் மாநாட்டுக்காக முன்னாள் ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தன பங்களுர் சென்றிருந்த வேளையில் இந்தியாவின் ஏற்பாட்டில் புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் ஜே. ஆரை சந்திக்க பங்களுர் சென்றார். இப்பேச்சு குறிப்பிட்டபடி நடைபெற்றவில்லை.

இதைத் தொடர்ந்து 1987 ஜூன் 25ம் திகதி யாழ்ப்பாணத்தில் திரு. பூரிக்கும் புலிகளின் தலைவர் யோகிக்கும் இடையே பூர்வாங்க பேச்சுக்கள் நடைபெற்றன. அதைத் தொடர்ந்து புலிகளின் தலைவர்களான பிரபாகரன், மாத்தையா, குமரப்பா, யோகி, சங்கர், ஆகியோருக்கு ஜூலை மாதம் 19ம் திகதி இலங்கை இந்திய ஒப்பந்த நகல்

திரு. பூரி அவர்களால் கொடுக்கப்பட்டு அதுபற்றி ஆராயப் பட்டது. ஜூலை 23ம் திகதி புலிகள் இந்த நகல் திட்டத் திற்கு சம்மதம் தெரிவித்ததை தொடர்ந்து புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் புதுடில்லிக்கு அழைத்து செல்லப் பட்டார். இது பற்றி பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த அறிக்கைகளில் 'புலிகள் இயக்கம் தமிழ் மக்களின் ஏகப்பிரதிநிதிகளாக இந்தியாவினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு தலைவர் பிரபாகரன் புதுடெல்லி செல்கிறார்' என்று புலிகளினால் விடப்பட்ட செய்திகளாக வெளிவந்தன. இந்தச் செய்தி வெளிநாடுகளில் உள்ள புலிகளின் செய்தி பிரிவுகளிலும் வெளிவந்தன.

ஏகப்பிரதிநிதியாக தான்தான் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளதாக எண்ணிச் சென்ற பிரபாகரன் ஏனைய இயக்கங்களும் இந்த ஒப்பந்தம் பற்றி அறிவிக்க அழைக்கப்பட்டது கண்டு ஆத்திரப்பட்டார். தனது அதிருப்தியையும் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

ஆனால் 28ம் திகதி நள்ளிரவுவரை முன்னாள் இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் காந்தியுடனும் அவரது ஆலோசகர்களுடனும் பிரபாகரனும் அவரது சகாக்களும் டெல்லியில் நடத்திய பேச்சுக்களை அடுத்து ஒப்பந்தத்திற்கு சம்மதம் தெரிவித்தனர். அதை தொடர்ந்து 29ம் திகதி பி. பகல் மூன்று மணிக்கு ஒப்பந்தத்தில் இந்தியப் பிரதமராலும் இலங்கை ஜனாதிபதியாலும் கையொப்பமிடப்பட்டது.

புலிகள் இயக்கத்துடன் நான்கு நாட்களாக பேச்சு நடத்திய இந்திய அரசினால் இவ்வொப்பந்த நகல் ஏனைய இயக்கத்தவர்களுக்கு 27ம் திகதி சில நிமிடங்கள் மட்டுமே பார்ப்பதற்காக கொடுக்கப்பட்டது. இந்த குறுகிய கால அவகாசத்தில் படித்து தெரிந்து கொண்ட ஒப்பந்தத்திலுள்ள குறைபாடுகளை ஏனைய இயக்கங்கள் சுட்டிக் காட்டியபோதும் அதில் திருத்தங்கள் செய்ய இந்திய அரசு மறுத்துவிட்டது. முக்கியமாக மலையக மக்கள் பிரச்

சனை, மொழி, தேசிய இனம் போன்ற முக்கிய விடயங்கள் சம்பந்தமாக ஒப்பந்தத்தில் உள்ள முரண்பாடுகளை ஏனைய இயக்கங்கள் சுட்டிக்காட்டியதுடன் PLOTE, EPRLF, TELO, ENDLF ஆகியன இணைந்து எழுத்து மூலம் தமது கருத்துக்களை தெரிவித்தனர்.

ஒப்பந்தத்தை தொடர்ந்து நடைபெற்ற சுதுமலைப் பொதுக் கூட்டத்தில்-இன்று ஜனாதிபதியை நம்புகிறேன் என்று பேசுகின்ற பிரபாகரன் அதே வாயினால்தான்- அன்றுதான் ராஜீவ் காந்தியில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பதாகவும் அதன் காரணமாகவே ஆயுதங்களைக் கையளிப்பதாகவும் தமிழர்களின் பாதுகாப்பை இந்தியாவிடம் கையளிப்பதாகவும் கூறினார்.

இந்தியப் படையின் வருகையைப் பற்றிய சரியான அரசியல் தெளிவும், சாணக்கியமும் இருந்திருந்தால் கடந்த இரண்டரை வருட காலமாக வடக்கு கிழக்கு வாழ் மக்கள் அனுபவித்துள்ள துன்பங்களை, துயரங்களை தவிர்த்து அரசியல் ரீதியான தீர்வொன்றினைக் கண்டிருக்கலாம்.

இடைக்கால நிர்வாகம்

இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தைத் தொடர்ந்து இந்தியப் படையின் பாதுகாப்புடன் இந்திய விமானத்தின் மூலம் யாழ் வந்து சேர்ந்த பிரபாகரன் சுதுமலைக்கூட்டத்திற்கு கூட இந்தியப் படையின் பாதுகாப்பிலேயே வந்தார். அன்றுபுலிகள் இயக்கத்திற்கும் இந்திய அரசுக்கும் இருந்த ஒட்டுறவை எடுத்துக் காட்ட இதுவே போதுமானதாகும்.

1987 செப்ரெம்பர் 28ம் திகதி திரு. பூரி, மாத்தையா ஆகியோருக்கிடையே நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தையில் இடைக்கால நிர்வாக அமைப்புப் பற்றிய உடன்பாடு காணப்பட்டு ஒப்பந்தமும் கைச்சாத்திடப்பட்டது. புலிகளின் சார்பில் மாத்தையா கையொப்பம் இட்டார்.

அவ்வொப்பந்தத்தின் படி 11 பேரைக் கொண்ட இடைக்கால நிர்வாகத்தில் ஆறு பேர் புலிகள் இயக்கத்தை சேர்ந்தவர்களாகவும், இருவர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியைச் சேர்ந்தவர்களாகவும், இருவர் அரசாங்க பிரதிநிதிகளாகவும், ஒருவர் முஸ்லிம் பிரதிநிதியாகவும் இருப்பர் என தீர்மானிக்கப்பட்டது.

இவ்விடைக்கால நிர்வாகத்திற்கு தலைவராக ஒருவரை நியமிக்க மூவரின் பெயரை பிரேரிக்கும்படி இலங்கை அரசு கேட்டபோது, புலிகள் இயக்கம் தகுதியான, உறுதியான, தமது தேவைகளை நிறைவேற்றக்கூடிய மூவரின் பெயரைப் பிரேரித்திருந்தால் பின்னர் பிரச்சனையே ஏற்படுவதற்கு இடம் இல்லாமல் தவிர்த்திருக்கலாம். ஆனால் புலிகளோ- ஜே. ஆரின் செல்லப்பிள்ளையான - முன்னை நாள் யாழ் மாநகர சபை ஆணையாளரான திரு. சிவஞானத்தின் பெயரையும் அந்த மூவரில் ஒருவராக பிரேரிக்கவே ஜே. ஆர். எவ்வித பிரச்சனையுமில்லாமல் தனக்கு வேண்டியவரான சிவஞானத்தையே தலைவராக நியமித்தார். அதனை உடன் வரவேற்று தொலைபேசி மூலம் ஜனாதிபதிக்கு நன்றி தெரிவித்த பிரபாகரன் பின்பு ஏற்பட்ட உள்பிரச்சனையால் சிவஞானம் அவர்களை மாற்றி திரு. பத்மநாதனை நியமிக்க முற்பட்டதும், அதனால் இடைக்கால நிர்வாக அமைப்பு இல்லாமல் போனதும், அதன் பின்னர் ஏற்பட்ட அழிவுகளும் தற்போதைய வரலாறாகும்.

அன்று இந்த இடைக்கால நிர்வாகத்தை பொறுப்பாக ஏற்றிருந்தால் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட குழப்ப நிலையைத் தவிர்த்திருக்கலாம்.

புலிகள் மன்னிப்புக் கடிதம் பெற்றமை

புலிகள் இயக்கம் என்றுமே, எதிலுமே தவறு செய்யவில்லை என்ற ஒரு மாயை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்தப்

படுகிறது. இடைக்கால நிர்வாகத்தில் மாத்திரமின்றி மற்றும் பல கோட்பாடு ரீதியான பிரச்சனைகளிலும் அவர்கள் தவறிழைத்துள்ளார்கள். குறிப்பாக சொல்வதானால் அவர்கள் கொண்ட லட்சியத்திற்கே மாசு கற்பிக்கும் தவறு புரிந்துள்ளனர்.

அடக்கு முறைக்கு எதிராக போராடிய தமிழினத்தின் மேல் சிங்களப் பேரினவாதம் கட்டவிழ்த்துவிட்ட இனப்படுகொலைகளை அடுத்து தமிழ் இளைஞர்கள் பல குழுக்களாக ஆயுதம் ஏற்றினர். புலிகள் இயக்கமும் அவ்வாறே ஆயுதம் ஏற்கிய குழுக்களில் ஒன்றாகும். தமிழ் இளைஞர்களும், இயக்கங்களும் நடத்திய போராட்டம் நியாயமானது என இன்று சிங்களத் தலைவர்களே ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள். அன்று ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தன தமது உவமை ஏற்றுக்கொள்ளாத நிலையிலே, தமது அரசு தமிழர்களுக்கு இழைத்த கொடுமைகளுக்கு மனம் வருந்தாத நிலையிலே இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்த அடிப்படையில் புலிகள் இயக்கம் ஆயுதங்களை கையளித்து இலங்கை அரசிடமிருந்து மன்னிப்பு கடிதம் பெற்றுக் கொண்டது. அதன் மூலம் தாம் நடத்திய போராட்டமே தவறானது என ஒத்துக்கொண்டார்கள் என்ற நிலை உருவாகியது.

தவறு செய்தவன்தான் மன்னிப்பு கேட்பான். ஆனால் தமிழ் மக்களோ, அவர்களின் முன்னணிப் படையாக விளங்கிய இளைஞர் இயக்கங்களோ, போராளிக் குழுக்களோ தம்மீது சட்டவிர்த்து விடப்பட்ட அட்டூழியங்களுக்கும், இனப்படு கொலைகளுக்கும் எதிராகவே ஆயுதம் ஏந்திப் போராடினார்கள். அதில் எவ்வித தவறும் கிடையாது.

இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தை தொடர்ந்து இலங்கை அரசிடம் மன்னிப்பு பெறாத காரணத்தாலேயே புளொட் (PLOTE) செயல்தீபர் அமரர் உமாமகேஸ்வரன் அவர்களுக்கு இலங்கை உயர் நீதிமன்றத்தால் 17 வருடம்

சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. அதேபோல் ஈ. பி. ஆர். எல். எவ். (EPRLF) இயக்க செயல்தீர்ப்பு பத்திரிகையின் மன்னிப்பு கேட்க மறுக்கின்ற காரணத்தால் அவரை சிறை செயல்படாமல் உயர் நீதிமன்ற ஆணை இன்றும் செயல்படுத்தப்படவுள்ளது.

புலிகள் இழைத்த தவறுகள் இவைமட்டுமல்ல தென்னிலங்கை அரசினால் நடத்தப்படும் சகல பரீட்சைகளையும் பதிலீடுகளைக் கேண்டும் என 1987ன் ஆரம்பத்தில் தன்னிச்சையாக தீர்மானித்தது. தமது தீர்மானத்துக்கு ஆதரவாக பலாத்காரமாக மாணவர் ஊர்வலமொன்றை யாழ்ப்பகத்தில் நடத்தியது. ஆனால் ஊர்வலம் நடத்தப்பட்ட அன்றே பாடசாலை அதிபர்கள், கல்விப்பாடகர்கள், பெற்றோர், சித்திக்கும் மனப்பான்மை உள்ள மாணவர்கள் கூடி இத்தீர்மானத்தை எதிர்த்ததினால் அப்பதிலீடு தீர்மானம் கைவிடப்பட்டது.

அதே போன்று குமரப்பா, புலேந்திரன் மற்றும் 12 பேரின் மரணத்தையும் சரியான ராஜதந்திர முறையில் புலிகள் இயக்கத்தினால் தவிர்த்திருக்க முடியும்.

இலங்கைப் பிரச்சனையில் இந்தியா தலையிடுவதற்கான காரணத்தை நன்கு புரிந்து செயல்பட்டிருந்தால் எமது மக்களுக்கு ஏற்பட்ட உயிர் உடமைகளின் இழப்புகளை பெருமளவு தவிர்த்து தமிழர் பிரச்சனைக்கு நீதியான தீர்வு ஒன்றினைக் காணும் சூழ்நிலையை முன்பே ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். ஆனால் புலிகள் ஆயுதத்தின் மேல் கொண்ட அளவுக்கதிகமான நம்பிக்கையும், செயற்பாடும் தமிழ் மக்களுக்கு சொல்லொணாத துன்பங்களையும், துயரங்களையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

இத்தனை இழப்புகளுக்குப் பின்பு தமிழ் மக்கள் பெற்றதுதான் என்ன?

அரசியல் அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்ற பதம் அரசியல் சாசனத்தில் இடம் பெற்ற போதிலும் அதற்கான

வரையறை இன்னும் தெளிவாக வகுக்கப்படவில்லை. அரசியல் யாப்பின் 13ம் திருத்த சட்ட மூலம் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தின் ஒரு பகுதிக்கு சட்டவடிவம் கொடுத்தது. ஆனால் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தம் மூலம் இலங்கை அரசால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உரிமைகள் எவையும் 13 வது திருத்தத்தின் மூலம் முழுமையாக நிறைவேற்றப்படவில்லை.

புலிகளின் இன்றைய நிலைப்பாடு

கடந்த ஒரு வருட காலமாக ஜனாதிபதியுடனும் அவரது ஆலோசகர்களுடனும் புலிகள் இயக்கத்தினர் தொடர்ச்சியான பிச்சுகளைத் திறைகளை நடத்தி வருகின்றனர். ஆன்று இந்தியாவின் செல்லப்பிள்ளைகளாக இருந்து, இந்தியா தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கும் என்று கூறியவர்கள் இன்று இலங்கை ஜனாதிபதியின் அன்புச் செல்வங்களாக மாறி உள்ளனர். ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவில் தமக்கு நம்பிக்கை உண்டென்றும் அவர் பிரச்சனைகளை தீர்ந்து வைப்பார் என தாம் பூரணமாக நம்புவதாகவும் வடக்கு பிழக்கில் பிரச்சாரம் செய்து வருகின்றனர்.

அதற்காக தம்மை தமிழ் மக்கள் வடக்கு கிழக்கின் ஏகப் பிரதிநிதிகளாக தெரிவு செய்ய வேண்டும் என்றும் அதன் மூலம் நாமே இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களின் ஏகோபித்த ஆதரவு கொண்டவர்கள் என உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்றும் கோரிக்கை விடுகின்றனர். ஒருபுறம் தாம் ஜனநாயகச் செயற்பாட்டுக்குள் வந்து விட்டதாக கூறிக்கொண்டு மறுபுறம் ஆயுதப்பாளிகளாக அச்சுறுத்தல்களிலும் அடாவடித் தனங்களிலும் ஈடுபட்டு வருகின்றனர். ஆயுத பலத்தின் மூலமாகவும் இலங்கை அரசின் அலுசரணையுடனும் தாங்களே தமிழ் மக்களின் இரட்சகர்கள் எனக் காட்ட முனைகின்றனர். இதை உறுதி செய்யும் விதத்தில் - யோகியிடம் பத்திரிகையாளர்

ஒருவர் (தனிப்பட்ட சந்தித்தபோது) தேர்தலில் வடக்கு கிழக்கு மக்கள் உங்களை முழுமையாக ஆதரிப்பார்களா எனக் கேட்டபோது - "மக்கள் வேறு எவருக்கும் வாக்களிக்கும் வாய்ப்பு இருக்காது, ஏனெனில் வேறு எவரும் தேர்தலில் போட்டியிட இருக்கமாட்டார்கள்" என யோகி பதிலளித்துள்ளார்.

ஐனநாயகம் என்றால் என்ன என்பதை இன்று சாதாரண மக்கள்கூட அறிவர். வடக்கு கிழக்கில் இன்று ஐனநாயகம் புலிகளின் ஆயுதங்களின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கியதாகவே விவங்குகின்றது. அங்கு பேச்சு சுதந்திரம், எழுத்துச் சுதந்திரம், கருத்துச் சுதந்திரம் எதுவுமே மக்களுக்கு இல்லை. அரசுக்கும் புலிகளுக்கும் இடையே நடக்கும் பேச்சுக்கள் கூட பரமரகசியம். தமிழ் மக்கள் கூட அதனை தெரிந்து கொள்ள உரிமையற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். இதுதான் புலிகளின் இன்றைய நிலைப்பாடு.

தமிழர் பிரச்சனையில் தங்களுக்கு மட்டுமே பேசுவதற்கு உரிமை உண்டு. ஏனையோர் யாவரும் துரோகிகள். இந்தியாவின் ஏஜன்டுகள். காட்டிக்கொடுத்தவர்கள். அதனால்தான் திருவாளர்கள் அமிர்தலிங்கம், யோகேஸ்வரன் போன்றோருக்கு வீரவேங்கைகளினால் மரணதண்டனை நிறைவேற்றப்பட்டது என புலிகளினால் பகிரங்க அறிக்கைகள் விடப்படுகின்றன. புலிகள் இயக்கத்தின் அரசியல் வரலாற்றை உணர்ந்தவர்களுக்கு இது ஒன்றும் புதிதல்ல.

இன்று தமிழ் நாட்டில் புலிகள் இயக்கத்திற்கு புகழாரம் சூட்டுபவர்கள் தி. க. பொது செயலாளர் வீரமணி அவர்களும், 1984ல் தமிழ் மக்களை காக்க இந்தியா படை அனுப்பாததால், தான் தென்குமரியிலிருந்து பாதையாத் திரை செய்து படை திரட்டி இலங்கைக்கு படையெடுத்து செல்லப்போவதாக கூறி ஒட்டைப்படகில் கடல்கடக்க முயன்று புசும் பெற்ற திரு. பா. நெடுமாறனுமாவர்

1986ம் ஆண்டு தி.மு.க. தலைவர் டாக்டர் கருணாநிதி அவர்கள் தனது பிறந்த நாளை ஒட்டி சேர்க்கப்பட்ட பணத்தின் ஒரு பகுதியை புலிகள் இயக்கத்திற்கு வழங்கிய பொழுது எம். ஜி. ஆர்-ராஜீவ் காந்தி கூட்டில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த பிரபாகரன் அவரைத் தகையை உதறித் தள்ளுவது போன்று-அப்பணத்தை பெற மறுத்தார். பதிலாக எந்த இந்திய ராணுவம் வடக்கு கிழக்கில் தமிழ் மக்களை கொன்று குவித்ததுடன் பெருமளவு கொடுமைகளையும் கொள்ளையையும் நடத்தியது என்று புலிகள் இயக்கத்தினர் குற்றம் சாட்டுகின்றனரோ அதே இந்திய ராணுவத்தை அனுப்பிய இந்திய அரசின் அனுசரணையுடன் தமிழ்நாட்டு முதல்வராக இருந்து மறைந்த டாக்டர் எம். ஜி. ஆர். அவர்களிடம் பகிரங்கமாக மூன்று கோடி இந்திய ரூபாயை புலிகளின் தலைவர் பிரபாகரன் பெற்றதுடன் ஈரோஸ் இயக்கத்திற்கும் ஒரு கோடி ரூபா இந்தியப் பணமாக பெற்றுக் கொடுத்தார். இது தவிர எம்.ஜி.ஆர். மூலம் 30 கோடி ரூபா இந்தியப்பணமாக புலிகள் இயக்கத்திற்கு கொடுக்கப்பட்டதாக தமிழ்நாடு உளவு துறையினர் கூறியுள்ளனர்.

வடமராட்சி தாக்குதலின்போது பெருந்தொகையான ஆயுதங்களையும், வெடிமருந்துகளையும், விமானங்களையும் சுட்டு வீழ்த்தக் கூடிய சாம் 7 ரொக்கட்டுகளையும் இந்தியா தந்துதலியது என அன்று பெருமைப்பட்டவர்கள் புலிகள் இயக்கத்தினரே.

இன்று, வடமராட்சித் தாக்குதல் எப்போது என்ன நேரம் மேற்கொள்ளப்படும் என்ற முழு விபரமும் 'றோ' அமைப்புக்கு தெரியும். ஆனால் 'றோ' அமைப்பு எமக்கு பொய் தகவல் தந்தது. இதனால் நாம் தோல்வியை தழுவ நேர்ந்தது. அந்த நேரத்தில் நான் இந்தியாவில் இருந்தேன். பிரபா யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து எனக்கு தகவல் தந்தார். "ஆயுதங்கள் அவசரம் வேண்டும். இந்தியா விடம் பெற்று உடன் அனுப்புங்கள்" என்று. ஆனால் ஆயு

தம் தர இந்தியா முன்வரவில்லை என்று புலிகளின் நல்லூர் எழுச்சி விழாவில் பாலசிங்கம் பகிரங்கமாக கூறியுள்ளார்.

தங்கள் நலனுக்கேற்ப பேசுவதும், எழுதுவதும், நன் பர்களை மாற்றிக்கொள்வதும் புலிகள் இயக்கத்திற்கு கை வந்த கலையாகும். எனவே தாங்கள் செய்த அரசியல் விபச்சாரத்தை மூடி மறைக்க மற்றவர்களுக்கு துரோகிகள் என்ற பட்டம் சூட்ட, தண்டனை வழங்க இவர்களுக்கு என்ன தகுதி உண்டு.

கொலைப்பட்டியல்

புலிகளால் துரோகிகள் என கொலை செய்யப்பட்டவர்கள் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களான திரு. அமிர்தலிங்கம், திரு. யோகேஸ்வரன், சாம் தம்பி முத்து மாத்திரமல்ல, முன்னை நாள் யாழ் மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைத் தலைவர் சம்பந்தமூர்த்தி முன்னை நாள் அரசாங்க அதிபர்களான திரு. பஞ்சலிங்கம், ஞானசச்சந்திரன், அந்தோணி முத்து, சென்யோன்ஸ் கல்லூரி அதிபர் ஆனந்தராசா, உரும்பிராய் இந்துக்கல்லூரி உப அதிபரும், சட்டதரணியுமான வி. மகாலிங்கம், முன்னாள் பாராளுமன்ற மூதூர் உறுப்பினர் மஜீத் உட்பட பலர் கொல்லப்பட்டனர். இவர்களில் பலர் புலிகள் இயக்க ஆதரவாளர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சகல போராளிக் குழுக்களும், சிங்கள மக்களல்ல எமது எதிரிகள், சிங்கள பேரினவாத அரசும், அதன் படைகளுமே என பகிரங்கமாக கூறிவந்தனர். ஆனால் புலிகள் இயக்கமோ இந்திய உளவுப் படையான 'நோ' சொன்னதற்காக தாம் அனுராதபுரத்திலும், அரந்தலாவையிலும் நூற்றுக்கணக்கான அப்பாவி சிங்கள மக்களை கொன்றதாக பகிரங்கமாக ஒத்துக்கொண்டனர்.

யார்? யாரின் கைக்கூலிகளாக, கைப்பொம்மைகளாக செயல்பட்டனர் என்பதை இச்சம்பவங்களே எடுத்துக் காட்டும்.

இலங்கை-இந்திய ஒப்பந்தத்திற்கு பின்னரும் மாதம் 50 லட்சம் ரூபா வீதம் இரண்டு மாதங்கள் மொத்தம் ஒரு கோடி ரூபா புலிகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டதாகவும் இப்பணத்தை 1987 ஆகஸ்ட், செப்ரெம்பர் மாதங்களில் புலிகள் இயக்கம் பெற்றுக்கொண்டதாகவும் முன்னை நாள் இலங்கைக்கான இந்தியத் தூதுவர் தீட்சித் அறிவித்திருந்தார். புலிகளுக்கும் இந்தியப் படைக்கும் இடையே மோதல் ஏற்பட்ட பின்னரும் தமிழ் நாட்டில் தங்கியிருந்த புலிகளின் முன்னை நாள் யாழ் பிராந்தியப் பொறுப்பாளர் கிட்டு இந்திய உளவுப்படையினருடன் பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார். எம். ஜி. ஆர். இரப்பதற்கு சில வாரங்களுக்கு முன்னர் சென்னையில் தங்கியிருந்த புலிகள் இயக்கத்தவர்களுக்கு உணவுக்குப்பணம் தேவை என கிட்டு கேட்டதற்கிணங்க மத்திய அரசின் அனுசரணையுடன் எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் 75 லட்சம் ரூபா இந்தியப் பணத்தை கொர்லிக்ஸ் ஆட்டைப்பெட்டியில் வைத்து கொடுத்ததை அங்கு கடமையிலீடுபட்ட ஒரு அதிகாரி 'இந்தியப்படையை கொல்லும் புலிகளுக்கு பணம் கொடுக்கிறார்கள்' என மனம் குமுறிக் கூறினார் விபச்சாரம் செய்தவர்கள் மற்றவர்களைப் பார்த்து விலை மாதர் என கூறுவதுதான் வேதனையளிக்கிறது.

அன்று தி. மு. க. தலைவர் மு. கருணாநிதி அவர்களும், திராவிடக்கழக பொதுச்செயலாளர் வீரமணி, ப. நெடுமாறன் போன்றோரும் இந்தியப் படையை அனுப்பி இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு பாதுகாப்பு வழங்கு என தமிழ் நாட்டில் பிரச்சாரம் செய்தபொழுதும், இந்தியப்படையை இலங்கைக்கு அனுப்ப எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் முயற்சி எடுக்காதது அவர் மலையாளி என்பதால் தான் என குற்றம் சாட்டியபோதும் தமிழ்நாட்டின் பட்டி தொட்டிகளில் லாம் மேடைகளில் இந்தியப்படையை இலங்கைக்கு அனுப்பத் தேவையில்லை, தமிழ் விடுதலை இயக்கத்தை பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தை அங்கீகரித்தது போன்று

இந்திய அரசு அங்கீகரித்தால் போதும் என பகிரங்கமாக கூறிவந்த ஒரே தலைவர் உமாமகேஸ்வரன் அவர்களே யாகும். 1983ம் ஆண்டிலேயே "வங்கம் தந்த பாடம்" என்ற தலைப்பில் நூல் ஒன்றை வெளியிட்டு அந்நிய ராணுவம் ஒன்று எமது நாட்டுக்குள் வந்தால் எவ்வாறான விழைவுகளையும், அழிவுகளையும் எதிர்கொள்ள நேரிடும் என்பதை தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் எச்சரித்திருந்தது என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

தியாகம் புலிகளுக்கு மட்டுமா சொந்தம்

தமிழீழப் போராட்டத்தில் புலிகள் இயக்கத்தினர் மாந்திரமா பங்கு கொண்டனர், தியாகங்கள் புரிந்தனர்? அகிம்சைப் போராட்டத்தில் நம்பிக்கை இழந்ததைத் தொடர்ந்து 1970ல் உரும்பிராய் சிவகுமாரன் சிறைப்பட்டது ஏன் என்பதை தமிழினம் மறந்துவிட்டதா? அன்று தமிழினினாடுகள் ஆங்காங்கே உதிரிகளாக தனிநபர்பலாத் காரத்தில் ஈடுபட்டு வந்தனர். முதலில் தென்னிலங்கை ஆளும் கட்சியினருக்கு அல்லது சிங்கள பேரினவாதக் கட்சிகளுக்கு ஆதரவளித்தவர்களே தாக்குதல்களுக்கு இலக்காகினர். 1969 டிசம்பரில் முன்னாள் யாழ் மேயர் துரையப்பாவின் காருக்கு குண்டு வைக்கப்பட்ட சம்பவம், நல்லூர் கிராம சபைத் தலைவர் குமாரகுலசிங்கம் சுடப்பட்டமை போன்ற நடவடிக்கைகள் தனிநபர் பயங்கரவாத செயல்களின் பிரதிபலிப்பாகும். இளைஞர்கள் சரியான அரசியல் உத்தேசமேயோ, தெளிவோ இல்லாததால் இவ்வாறான தனி நபர்களை அரசு இயந்திரமாக அல்லது அரசு இயந்திரத்தின் பிரதிநிதிகளாக கருதினர். உண்மையில் அன்று தமிழ் மக்களை அடக்கி ஒடுக்கிய அரசு இயந்திரமான பொலிஸ், ராணுவம், உயர் அதிகார மீடும் ஆகியவற்றை அரசியல் தெளிவற்ற இவர்களால் இனம் காணமுடியவில்லை.

கல்வித் தரப்படுத்தலும் - தமிழ் மாணவர் எதிர்ப்பும்

1971ல் S.L.F.P. அரசின் கல்வி அமைச்சர் பதியூதின் முகமட்டினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கல்விப் பெறுபெறுகளில் தரப்படுத்தல் என்னும் செயற்பாடு தமிழ் மாணவர்களுக்கு குறிப்பாக பல்கலைக்கழக அனுமதியை நாடிய மாணவர்களுக்கு பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஆகவே இத்தரப்படுத்தல் கொள்கையை எதிர்த்து மாணவர்கள் சாத்வீகப் போராட்டங்களிலும், வன்முறைப் போராட்டங்களிலும் ஈடுபட்டனர். சத்தியசீலன், அரியநாயகம் போன்றோர் தலைமையில் இயங்கிய இம்மாணவர்கள் தமிழ் மாணவர் பேரவை என்ற அமைப்பை உருவாக்கிக் கொண்டனர்.

இவ்விதமாக அமைக்கப்பட்ட தமிழ் மாணவர் பேரவையில் இருந்த பலர் தனித்தனிக் குழுக்களாக அரசுக்கெதிரான வன்முறைகளில் ஈடுபட்டனர். இந்த நேரத்தில் இளைஞர்கள் மத்தியில் தனியாட்சி பற்றிய கருத்துக்கள் வளரத் தொடங்கின. தமிழரசுக் கட்சியின் ஊர்காவற்றுறை முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினரும், சுயாட்சிக் கழக ஸ்தாபகருமான V. நவரட்னம் அவர்களும் அப்போது தனியாட்சிக் கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்.

வன்முறைகளில் ஈடுபட்ட குழுக்கள் ஒன்றிலேயே உரும்பிராய் சிவகுமாரனும் இருந்தார். பண்ணைப் பாலத்துக்கு குண்டு வைத்தவரும் சந்திரசேகரா (A. S. P.) வின் ஜீப்புக்கு குண்டு வைத்தவரும் இவரேயாவர். அத்துடன் யாழ் நகரசபை மேயர் துரையப்பாவின் காருக்கும் குண்டு வைத்துத் தகர்த்தபோது துரையப்பா உயிர் தப்பினார். SLFP அரசின் பிரதி அமைச்சராக இருந்த சோமஸ்ரீ சந்திரசிறி யாழ் வந்தபோது அவரது காரையும் குண்டு வைத்து தகர்க்க முயன்றார்.

1972ம் ஆண்டு சத்தியசீலன் இலங்கை அரசால் கைது செய்யப்பட்டதைத் தொடர்ந்து வன்முறைக் குழுக்கள்

பல அரசிடம் பிடிபட்டது. இதைத் தொடர்ந்து யாழ்-கிருபாகரன், அனவெட்டி ஆனந்தன் போன்றோர் மாணவா பேரவையை வழிநடத்தி அரசுக்கெதிரான பல போராட்டங்களை நடத்தினர். இந்த நேரத்தில் மாணவர் பேரவையின் வளர்ச்சி கண்ட திரு. அமிர்தலிங்கம் மாணவர் பேரவையை தமிழரசுக் கட்சி வாலிப முன்னணியுடன் இணைப்பதில் முயன்று வெற்றி கண்டார்.

1972ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் தமிழரசுக்கட்சி, தமிழ் காங்கிரஸ் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் ஆகியவை இணைந்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி உருவானது. இதைத் தொடர்ந்து வாலிபமுன்னணி மாவை.சேனாதிராசா தலைமையில் இளைஞர் பேரவையாக மாற்றம் பெற்றது.

1974 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற நாலாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாட்டின் போது இலங்கை இராணுவத்தால் உயிரிழந்த 9 இளைஞர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்துமுசமாக இளைஞர் பேரவை நடத்திய போராட்டங்களின் காரணமாக மாவை. சேனாதிராசா காசி ஆனந்தன் உட்பட 42 இளைஞர்கள் கைது செய்யப் பட்டு தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டனர். இதனால் இளைஞர் பேரவையை புஷ்பராஜா, வரகராஜா ஆகியோர் வழி நடத்தினர். இக்காலகட்டத்தில் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் மிதவாதப் போக்கைப் பிடிக்காத இளைஞர் பேரவை தனித்து இயங்கத் தீர்மானித்தது.

மாவை. சேனாதிராஜா, காசி ஆனந்தன் ஆகியோர் விடுதலை செய்யப்பட்டபின் மீண்டும் இளைஞர் பேரவையின் தலைமைகள் இவர்களுக்கே வழங்கப்பட்டது. இதனால் இளைஞர்கள் மத்தியில் கசப்புணர்வு தோன்றி ஒரு பிரிவினர் ஆயுதப்பிரிவாகத் தனித்து இயக்கத் தீர்மானித்தனர்.

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் தோற்றம்

தமிழ் புதிய புலிகள் (TNT) :- யாழ்குடாநாட்டில் கல்வியங்காட்டில் செட்டி என அழைக்கப்பட்ட தனபாலசிங்கத்தின் தலைமையில் ஒரு சிலர் சமூகவிரோதச் செயல்களில் ஈடுபட்டு வந்தனர். இவர்கள் பின்னர் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியில் இருந்த சில பிரமுகர்களால் சில தனிநபர் பயங்கரவாதச் செயல்களில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர். அதை தொடர்ந்து இவர்கள் மறைந்த முன்னாள் கோப்பாய் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. ஆலால சுந்தரத்தின் ஆலோசனையின் பெயரில் 'தமிழ் புதிய புலிகள்' என ஒரு குழு நிழையில் செயல்பட்டனர்.

குட்டிமணி, தங்கதுரை குழுவிடம் இந்தியாவில் சேர்ந்திருந்த பிரபாகர் 1974 ஆம் ஆண்டு அந்தக் குழு இலங்கையில் செயற்படாமல் இந்தியாவில் இருந்து செயற்படுவதாக குற்றம் சாட்டி அவர்களுடன் முரண்பட்ட நிலையில் இலங்கை வந்து செட்டியின் தலைமையிலான தமிழ்ப் புதிய புலிகளில் தன்னை இணைத்துக்கொண்டார். தமிழ் புதிய புலிகள் குழுவில் ரமேஷ், சிவராசா, இன்பம் கண்ணாடிப்பதாநாதன், பற்குணராஜா, கலாபதி, யாழ் கிருபாகரன், பிரபாகர் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தவர்கள்.

இக்குழுவின் (TNT) நடவடிக்கைகள்

1974ல் இவர்களின் முதல் நடவடிக்கையாக, யாழ்-தெல்லிப்பளை கூட்டுறவுப்பண்டகசாலை (Co-operative) பணம் 97 ஆயிரம் ரூபா கொள்ளை. (செட்டி, சிவராசா, ரமேஷ், பிரபாகர் ஆகியோர் பங்குபற்றினர்)

1975இல் யாழ் மாநகர மேயர் அல்பிரட் துரையப்பா சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். (பற்குணராஜா, கலாபதி, கிருபாகரன், பிரபாகரன், ஆகியோர் பங்குபற்றினர்)

1976இல் புத்தூர் வங்கியில் ரூபா 10 இலட்சம் கொள்ளை (கராட்டி (ஜெயவேலு), செல்லகிளி (செட்டியின்தம்பி) உதயகுமார், பிரபாகரன், ஆகியோர் பங்கு பற்றினார்)

இந்நடவடிக்கைகள் செட்டி தலைமையில் மேற்படி குழு இருந்தபோது நடைபெற்றது. இவர் தனிப்பட்ட கொள்ளைகளில் ஈடுபட்டுத் தனது சொந்த நலனையும் கவனித்து வந்தார். இவர் பின்னர் (1981ல்) குட்டி மணியால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

பெரியசோதி, சின்னச்சோதி ஆகியோரும் 1983 லு்லை வெலிக்கடை சிறையில் படுகொலை செய்யப்பட்ட தங்கத்துரை, குட்டிமணி, ஆகியோரும் 1986ல் புலிகள் இயக்கத்தால் படுகொலை செய்யப்பட்ட ரெலோ இயக்கத்தின் தலைவர் சிறிசபாரத்தினமும் தனி ஒரு குழுவாக செயல்பட்டு வந்தனர். இக்குழுவினரே பின்னர் ரெலோ (தமிழீழ விடுதலை இயக்கம்) என்ற பெயரில் செயல்படலாயினர்.

இக்குழுவினரின் நடவடிக்கைகள்

1976—அருளம்பலம் (முன்னைநாள் நல்லூர் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்) கொலைமுயற்சி

.. --கு. விநோதன் கொலைமுயற்சி (உடுவில் தொகுதி சிதிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அமைப்பாளர்.)

1977—தாடித்தங்கராஜா கொலை.

1978—பொலீஸ் அதிகாரி பத்மநாதன் (I.P.) கொலை.

.. --பொலீஸ் அதிகாரி குருச்சாமி கொலை.

(இவர் சன்சோனி கமிஷனிடம் அரசுக்கு ஆதரவாக சாட்சி கூறியவர்)

.. --ஓய்வு பெற்ற பொலீஸ் அதிகாரி குமார் கொலை.

ஞானசேகரம் (பரந்தன் ராஜன் ENDLF) மாணிக்கநாசன் (PLOTE) ஆகியோர் குமரபுரம் குரூப் என இயங்கினர்

இந்தேரம் கொழும்பில் அரசு நில அளவையாளராக கடமையாற்றிக்கொண்டிருந்த உமாமகேஸ்வரன் அவர்கள் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் கொழும்பு கிளை செயலாளராகவும் பணிபுரிந்தார். அப்போது அவர் சகல தமிழ் குழுக்களுடனும் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் ஒரு குண்டுவெடிப்புச் சம்பவத்தின்போது காயமுற்ற ரெலோ இயக்க ஆரம்பகர்த்தாவான தங்கத்துரை அவர்கள் உமாமகேஸ்வரனின் யாழ் வீட்டில் தங்கியிருந்து சிகிச்சை பெற்றார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆரம்ப காலத்தில் குழுக்களிடையே இவ்வாறான செயற்பாட்டில் காணப்பட்ட ஒற்றுமைக்கு இது ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும்.

செட்டி தலைமையிலான தமிழ் புதிய புலிகளை (TNT) ஓர் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் கட்டுப்பாட்டுடனும் கொள்கை அடிப்படையிலும் செயற்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கமும் ஆக்கமும் அவ்வியக்கத்தில் உமாமகேஸ்வரன் அவர்கள் இணைந்து கொண்ட பின்பே ஏற்பட்டது. அதன் காரணமாகவே தமிழ் புதிய புலிகள் என்ற பெயர் உமாமகேஸ்வரனால் 'தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்' என பெயர் மாற்றம் ஏற்பட்டதுடன் அதன் முதல் தலைவராகவும் தெரிவு செய்யப்பட்டு செயற்பட்டார்.

இதனைத் தொடர்ந்து தமிழ் இளைஞர்கள் பலர் இவ்வியக்கத்துடன் இணைக்கப்பட்டு அவர்களுக்கென வன்னிப் பிரதேச காடுகளில் விவசாயப் பண்ணைகள் அமைக்கப்பட்டன. அங்கே அவர்கள் ஆயுதப் பயிற்சியும் பெற்றனர். தமிழ் புதியபுலிகள் முன்னின்று நடத்திய முன்னாள் யாழ்நகர முதல்வரும், பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான அல்பிரட் துரையப்பா கொலை, உட்பட பல கொலைகளைப் பற்றி புலனாய்வு செய்ய குற்றப்புலனாய்வுத் துறை பொறுப்பதி காரியாக இருந்த பஸ்தியாம் பிள்ளை முயன்று, தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் பற்றிய

பல உண்மைகளை சேகரித்திருந்தார். அத்துடன்வன்னிப் பிராந்தியத்தில் ஆயுதப்பயிற்சி பெற்ற முகாமொன்றையும் கண்டுபிடித்து அவர்களைக் கைநு செய்ய முயன்ற போது அங்கு சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். அவருடன் சென்ற 3 பொலிசாரும் கொல்லப்பட்டனர். இதுவே அரசு யந்திரத்துக் கெதிராக ஒருங்கமைக்கப்பட்ட தாக்குதலாக அமைந்தது. இதைத்தொடர்ந்து அரசு யந்திரத்துக்கு எதிரான தாக்குதல் தீவிரமடைந்தது. அவ்விதமான தாக்குதல்களில் இரத்தமலானை விமான நிலையத்தில் 'அவ்ரோ' விமானம் குண்டு வைத்து தகர்க்கப்பட்டது முக்கியமானதாகும். விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தினால் அரசுக்கு எதிராக எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் பற்றி முதன் முறையாக உரிமை கோரப்பட்டது சி. ஐ. டி. அதிகாரி பஸ்தியாம்பிள்ளையின் கொலையைத் தொடர்ந்தேயாகும். இந்த உரிமை கோரும் பிரகடனம் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் மகளிர் பேரவை கொழும்புக் கிளை செயலாளராக இருந்த ஊர்மிளாதேவி அவர்களால் அரசாங்க எதிர்க்கட்சி தலைவரின் பாராளுமன்றக் காரியாலயத்தில் தட்டச்சு செய்யப்பட்டு தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவர் உமாமகேஸ்வரனால் கையொப்பமிடப்பட்டு வெளியானது. ஊர்மிளாதேவிக்கு உதவியாக அரசாங்க எழுது வினைஞராக கொழும்பில் கடமை யாற்றிய செல்வி தங்கவத்யும் பங்காற்றினார். தமிழீழ விடுதலைக்கான ஆயுதப் போராட்டத்தில் பங்கு பற்றிய முதல் பெண்மணிகள் இவர்களாவர்.

தமிழ் சமூகப் போராட்டத்துக்கு பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் தொடர்புகளை முதன்முதலாக ஏற்படுத்திக் கொடுத்தவர் ஈரோஸ் இயக்கத்தின் தாயகமான இரட்டண சபாபதி அவர்களே. பலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்துடன் இவர் கொண்டிருந்த தொடர்பால் புலிகள் இயக்கத்திற்கும் வெபனானில் பயிற்சி கிடைக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அதை பயன்படுத்தி புலிகள் இயக்கத்தின் சார்பில்

அதன் தலைவர் உமாமகேஸ்வரன், விச்சவேஸ்வரன் ஆகிய இருவரும் 1976ம் ஆண்டு வெபனானில் சென்று பயிற்சி பெற்றனர்.

1977ம் ஆண்டு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி சார்பில் இரு. அமிர்தலிங்கம் புலிகளின் சார்பில் உமாமகேஸ்வரன், பிரபாகரன், நாகராசா, விச்சவேஸ்வரன், ஐயர் ஆகியோரும் கலந்துகொண்ட பேச்சுவார்த்தையின் போது புலிகளுக்கு நிதி, ஆயுத உதவி, பயிற்சி ஆகியவற்றுக்கு தாம் உதவுவதாக இரு. அமிர்தலிங்கம் ஏற்றுக்கொண்டதையடுத்து T.U.L.F ஒரு வெகு ஜன அமைப்பாகவும் LTTE தலைமறைவாகவும் வேலை செய்வதென முடிவெடுத்தனர். ஆனால் இரு. அமிர்தலிங்கம் தான் ஒப்புக்கொண்டபடி எந்த உதவிகளும் செய்யவில்லை.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் வெப்பாளராக பொத்துலிவில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்ற கனகரத்தினம் பின்னர் கட்சி மாறி ஐ தே. கட்சியில் சேர்ந்ததை தொடர்ந்து அவர் மேல் 1978 ஜனவரி 28ல் கொலைமுயற்சி நடந்தது. இதில் நேரடியாக உமாமகேஸ்வரனும், பிரபாகரனும் பங்கு கொண்டனர். அதனைத் தொடர்ந்து உமாமகேஸ்வரன் அவர்கள் தலைமறைவானார்கள்.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தலைவராக இருந்து கொண்டு கொழும்பில் அரசு உழியராகவும் உமாமகேஸ்வரன் கடமையாற்றியதால் அவரால் வெளிநாட்டு தொடர்புகளை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக இருந்தது. இவருக்கு கியூபா தூதரகத்துடன் ஏற்பட்ட தொடர்புகளினால் 1978ல் கியூபாவில் நடைபெற்ற கியூபாவின் இளைஞர், மாணவர் பேரவையின் 11வது மகாநாட்டுக்கு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் சார்பில் ஐவரை அனுப்பும் வாய்ப்பை பெற்றுக்கொடுத்தார். இந்த மகாநாட்டில் மாலை சேனாதிராசா, காசி ஆனந்தன் ஆகியோர் இளைஞர் பேரவை சார்பிலும், சிங்கநாயம், சாந்தன்,

லோகேஸ்வரன் ஆகிய மூவரும் LTTE சார்பிலும் கலந்து கொண்டதன் மூலம் தமிழ் ஈழப் போராட்டம் சர்வதேச மட்டத்திற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டது. கியூபா மாநாட்டுக்கு LTTE சார்பில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அறிக்கைகள் உமாமகேஸ்வரனின் கையொப்பத்துடன் இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. கனகரட்ணம் (M.P) கொலை முயற்சியை அடுத்து அரசினால் தேடப்பட்டமையால் இவரால் கியூபா மாநாட்டில் கலந்துகொள்ள முடியாமல் போயிற்று.

பஸ்தியாம்பிள்ளை கொலை

தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் பற்றிய பலதகவல்களைப் பெற்றிருந்த பஸ்தியாம்பிள்ளை தனது பதவி உயர்வை கருத்தில் கொண்டு இந்தத் தகவல்களை தனது உயர் அதிகாரிகளுக்கும் தெரிவியாது இரகசியமாக வைத்திருந்தார்.

1978 ஏப்ரல் மடுக்கோவிலுக்கு அருகாமையிலிருந்த தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்க முகாம் ஒன்றை புலனாய்ந்து அறிந்து அங்கு வாகனமொன்றில் மூன்று பொலிசாருடன் மாத்திரம் சென்றார். அவர் அங்கு செல்லும்போது செல்லுமிடத்தைப்பற்றி தமது மேலதிகாரிகளுக்கு அறிவிக்காமலே சென்றார். பஸ்தியாம்பிள்ளை அங்கு சென்றபோது முகாமில் உமாமகேஸ்வரன், நாகராசா (வாத்தி), சோட்பால (பாலஅண்ணை), செல்லக்கிளி (அம்மான்), ரவி, ஐயர், கறுப்பி போன்றோர் உட்பட முக்கிய புலிகள் இயக்க உறுப்பினர்கள் இருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் பண்ணையில் வேலைசெய்யும் விவசாயிகளைப்போலவே காட்சியளித்ததுடன் தாங்கள் இயக்கத்துடன் சம்பந்தப்படாதவர்கள் போல நடந்து கொண்டனர். ஆனால் இவர்கள் யார் என்பதை புரிந்துகொண்ட பஸ்தியாம்பிள்ளை தானும் இவர்கள் இயக்கத்துடன் சம்பந்தப்படாதவர்கள் என நம்புவதாக நடித்து இவர்களை தன்னுடன் அழைத்து செல்ல முயன்றார்.

தகுந்த சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டபோது பஸ்தியாம்பிள்ளையும் அவரது சகாக்களும் அங்கேயே கொல்லப்பட்டனர்.

பஸ்தியாம்பிள்ளை கொலையைத் தொடர்ந்து அவரிடமிருந்து கைபற்றப்பட்ட ஆவணங்களின் மூலம் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் பற்றிய தகவல்கள் அழிக்கப்பட்டதுடன் அவருக்கு தகவல் கொடுத்தவர்கள் பற்றியும் அறிய முடிந்தது. இவருக்கு தகவல் கொடுத்தவர்களில் முக்கியமானவர் செட்டி தனபாலசிங்கம் என இனம் காணப்பட்டார்.

1978 Oct 7 இல் (ஜே.ஆர்.) இரண்டாவது குடியரிமைச் சட்டம் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றப்படுவதை எதிர்க்கும் நோக்கில் இரத்தமலையை விமான நிலையத்தில் அவரோ விமானத்தை குண்டு வைத்துத் தகர்க்க LTTE இனால் திட்டமிடப்பட்டது. அதற்கான டைம் பாம்பு (Time bomb) தயாரிக்கும் பொறுப்பை உமாமகேஸ்வரனும், அதை விமானத்தில் வைக்கும் பொறுப்பை சுப்பிரமணியமும் (பேபி) ஏற்றனர். அதை ராசவன் வெற்றிகரமாக செயல்படுத்தினார்.

புலிகள் இயக்கம் தனி அமைப்பாக இருந்த போதிலும் தமிழர் விடுதலைக் கூட்டலையுடன் மிக நெருங்கிய தொடர்புகளை வைத்திருந்தது. இந்தக்காலத்தில் கூட்டலையினரின் மிதவாதப் போக்கைப் பிடிக்காத பல இளைஞர்கள் இளைஞர் பேரவையிலிருந்து விலகினார்கள். இவர்களில் சந்தியார், இராவாகதேவா, இறைகுமாரன், யோகநாதன், முத்துக் குமாரசாமி, வரதராஜ பெருமான், குமரன், பத்மநாபா போன்றோர் முக்கியமானவர்கள்.

தமிழீழ விடுதலை புலிகள் இயக்கத்தில் பிளவு

கியூபா மாநாட்டுக்குப் பின்னர் அரசினால் தேடப்பட்ட ஊர்மிளா தேவியை பிரபாகரன் இந்தியா அனுப்பி வைத்தார். ஊர்மிளாதேவி இந்தியா சென்றதும் இந்தியா

வினா எண் LTTE அலுவலகப் பொறுப்புக்கள் அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இவர் அலுவலகப் பொறுப்பை கையேற்றதும் ஒவ்வொருவருடைய வேலைகளையும் ஒழுங்கமைத்தார். இதனால் இவர் அலுவலகத்திற்கு பொறுப்பாக இருப்பதை நாகராசா விரும்பவில்லை. அவருக்கு எதிராக பொய்ப்பிரச்சாரங்களை மேற்கொண்டார்.

நாகராசா, குடியேற்றங்கள், வெகுஜன வேலைகளுக்கு எப்போதும் எதிர்ப்பு தெரிவித்து வந்தார். உமாமகேஸ்வரன் புனர்வாழ்வு வேலைகள், வெகுஜன வேலைகளில் அதிக கவனம் செலுத்திவந்தார். பிரபாகரன் எப்போதும் ராணுவத்திலேயே கவனம் செலுத்தி வந்தார். இராணுவ நடவடிக்கைகளில் தன்னைவிட யாரும் முன்னணியில் நிற்பதை இவர் எப்போதும் விரும்பியது கிடையாது. இந்த ரீதியிலேயே கிழக்கு மாகாணத்தைச் சேர்ந்த மைக்கல், பற்குணராசா ஆகிய இருவரும் உமாமகேஸ்வரன் லெபனான் பயிற்சியில் இருந்த காலத்தில் பிரபாகரனால் கொல்லப்பட்டனர்.

1. பற்குணராசா (சரவணன்) ஆரம்பகால உறுப்பினர். எல்லாவகையான வாகனங்களும் ஓட்டப் பயிற்சி பெற்றவர். இயக்கத்தை மக்கள் அமைப்பாக மாற்ற வேண்டும் என முயற்சி எடுத்தவர். இவர் நாகராசா, தங்கராசா ஆகிய இருவராலும் தந்திரமாக ஒரு வீட்டுக்கு அழைத்து செல்லும்போது பிரபாகரனால் மறைந்திருந்து சுட்டு கொலைசெய்யப்பட்டார்.
2. மைக்கல் மட்டுநகரில் இருந்து புறப்பட்ட முதல் போராளி. கிழக்கு மாகாணத்தை தலைமைதாங்கக் கூடிய திறமை பெற்றவர். ஆயுதங்களை கையாள்வதில் மிகவும் சிறந்தவர். இவர் 1976ல் பிரபாகரனால் கொல்லப்பட்டார்.

இக்கொலைகளே புலிகள் இயக்கத்தில் நடந்த முதல் உட்கொலைகளாகும். இக்கொலைகள் வெளியே

தெரியவந்தபோது இவர்கள் அமைப்புக்கு துரோகம் செய்ததாக பிரபாகரன், குற்றம் சாட்டினார். அதே நேரம் பிரபாகரன் தலைமைக்கு ஆசைப்பட்டதாக நாகராசா குற்றம் சாட்டினார்.

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரின் அரசியல் நடவடிக்கைகள் சில புலிகள் (LTTE) இயக்கத்தில் முரண்பாடுகளை வளர்க்கத் தொடங்கின. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் அரசியல் நடவடிக்கைகளை விமர்சிப்பது என புலிகள் இயக்கத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டதை அடுத்து கூட்டணிக் கு எதிராக உமாமகேஸ்வரனால் எழுதி அச்சிடப்பட்டு இந்தியாவிலிருந்து பிரபாகரன் மூலம் குடாநாட்டுக்கு துண்டு பிரசுரங்கள் அனுப்பப்பட்டன. ஆனால் இந்தத் துண்டுப் பிரசுரம் கூட்டணியின் செயலாளர் நாயகம் அமிர்தலிங்கம், காசி ஆனந்தன் ஆகியோரின் வேண்டுகோளை அடுத்து பிரபாகரனால் எரிக்கப்பட்டு, மக்களுக்கு விநியோகிக்காமல் தடுக்கப்பட்டது. அக்கால கட்டத்தில் பிரபாகரன் அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் செல்லப்பிள்ளையாகவே விளங்கினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

உமாமகேஸ்வரனின் கூட்டணிக்கு எதிரான போக்கு, பிரபாகரனின் சுத்த ராணுவக் கண்ணோட்டம், ஊர்மீளாதேவிக்கு எதிரான நாகராசாவின் போக்கு எல்லாம், உள் முரண்பாடுகளை தோற்றுவித்தது.

தொடர்ந்து மத்திய சபை உறுப்பினர்கள் சிலரிடம் உமா கணக்கு விபரங்கள் கேட்டதை தொடர்ந்து இவர்களால் இந்த முரண்பாடு வளர்க்கப்பட்டது. இதை தொடர்ந்து உமாமகேஸ்வரனுக்கும், ஊர்மீளாதேவிக்கும் இடையே காதல் இருந்ததாகவும் இது புலிகள் இயக்கத்தின் சட்டவிதிகளுக்கு விரோதம் என குற்றம் சாட்டப்பட்டபோது உமாமகேஸ்வரன் இயக்கத்திலிருந்து வெளியேறினார். பின்னர் அவருக்கு மரண தண்டனையும்

விதிக்கப்பட்டது. பிரபாகரன் திருமணம் செய்தபோது இதே வாதங்களை முன்வைத்து ராகவன் பிரபாகரன்மேல் குற்றம் சாட்டியபோது ராகவன் இயக்கத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

உமாவின் வெளியேற்றத்தின் பின்னரும் LTTEல் இருந்த இரண்டு நிலை மீண்டும் ஒரு பாரிய உடைவுக்கு வழிவகுத்தது.

அவை: (1) TULF ஆதரவுடனான வளர்ச்சிப் போக்கு.

2) மக்கள் அமைப்புக்கள் மூலம் மக்களை ஒரு போராட்டத்துக்கு தயார் செய்தல்.

ஆகிய இரண்டு நிலைகளுமாகும்.

பிரபாகரன் ராணுவரீதியாக சிந்திப்பவராக கூட்டணியை சார்ந்தும் அப்போது விளங்கினார். ஆனால் சுந்தரம், கண்ணன் போன்றோர் மக்கள் அமைப்புகள் மூலம் மக்களை ஒரு போராட்டத்துக்கு தயார் செய்ய வேண்டும். அரசியலுக்காக ராணுவம் என்ற கோட்பாட்டைக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் இவர்களிடையே கருத்துவேறுபாடு கடுமையாக வளர்ந்து சுந்தரம், கண்ணன், காத்தான், செல்லக்கிளி (அம்மான்) நாகராசா, ஐயர் போன்ற பலர் இயக்கத்திலிருந்து வெளியேறினர். இவர்கள் வெளியேறியபோது புலிகள் இயக்கத்தின் ஆயுதங்கள் சுந்தரத்திடமே இருந்ததால் பிரபாகரன் இவர்களுடன் சமரசமுயற்சிகளில் ஈடுபட்டார். இதன் காரணமாக இருபகுதியினரும் ஒரு உடன்பாட்டுக்கு வந்தனர். அதன்படி இரு பகுதியினரும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் என்ற பெயரை பாவிப்பதில்லை என்று ஒப்புக் கொண்டதை அடுத்து சுந்தரம் குழுவினர் தங்களிடம் இருந்த ஆயுதங்களை பிரபாகரனிடம் ஒப்படைத்தனர். இப்படி ஆயுதங்களை பெற்ற பிரபாகரன் பின்னர் சுந்தரம் குழுவினர் ஆயுதங்களை கையாடிக்கொண்டு வெளியேறியதாகவும் அதற்கான மரணதண்டனை எனவும் சுந்தரம் கூடப்பட்ட போது உரிமை கோரியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் இரண்டாக பிரிந்ததும் முன்னர் இயக்கத்திலிருந்து வெளியேறிய உமாமகேஸ்வரனுடன் தன்னை இணைத்துக்கொள்ளும் முயற்சிகளை பிரபாகரன் மேற்கொண்டார். ஆனால் சந்ததியாரின் முன்முயற்சியின் காரணமாக சுந்தரம் குழுவினர் 1980 Octல் உமாமகேஸ்வரனை தம்முடன் இணைத்துக்கொள்வதில் வெற்றி கண்டனர்.

சுந்தரம் குழுவினருடன் உமா இணைந்ததை தொடர்ந்து பிரபாகரன், தங்கத்துரை, குட்டிமணி போன்றோருடன் இணைந்துகொண்டார். அக்காலகட்டத்தில் தமிழ் தீவிரவாதக் குழுக்கள் மேற்கொண்ட சகல நடவடிக்கைகளையும் மக்கள் புலிகள் செயற்பாடாகவே கருதினர்.

குட்டிமணி, தங்கத்துரை குழுவுடன் பிரபாகரன் இணைந்து கொண்ட பின்னர் அவர்களின் நடவடிக்கைகள்:-

1981—குரும்புட்டி வன்னியசிங்கம் நகை அடவுக் கடை கொள்ளை. (தங்கத்துரை, குட்டிமணி, பிரபாகரன், சிறீசபாத்தினம் ஆகியோர் பங்கு பற்றினர்)

1981—செட்டி தபாலசிங்கம் கொலை. (குட்டிமணி)

1982—தீர்வேலி வங்கிக்கொள்ளை 82 லட்சம் ரூபாய் (குட்டிமணி, தங்கத்துரை, பிரபாகரன், ஒபரோய் தேவன் ஆகியோர்)

குட்டிமணி, தங்கத்துரை ஆகியோர் கைது செய்யப்பட்டதை அடுத்து அப்போது ராகவன் தலைமையில் இயங்கி வந்த LTTE யுடன் மீண்டும் பிரபாகரன் இணைந்தார். பின்னர் செல்லக்கிளியும் இவர்களுடன் சேர்ந்துகொண்டார். உமா-சுந்தரம் குழுவினர் ஆணைக் கோட்டை பொலீஸ் நிலையத்தை தாக்கியதை அடுத்து -LTTE தாங்களும் ஒரு பொலீஸ் நிலையத்தை தாக்கவேண்டும்

என்பதற்காக சாவகச்சேரி பொலீஸ் நிலையத்தை தாக்கினார். இத்தாக்குதலில் ஆசிரி (அன்டனி), செல்வக்கினி (அம்மான்), சங்கர், ஆகியோர் முன்னின்று நடத்தினர். இந்த பொலீஸ் நிலையம் 1984ல் TELO இயக்கத்தால் நிர்மூலமாக்கப்பட்டது.

இந்தக் காலகட்டத்தில் உமா-சுந்தரம் குழுவினர் ஒரு மக்கள் அமைப்பை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு அதன் ஆரம்பகட்டமாக புனர்வாழ்வு வேலைகளில் ஈடுபட்டனர்.

புலிகள் இயக்கத்தில் உமா இருந்த காலத்தில் நெடுங் கேணியில் அகதிகள் புனர்வாழ்வு கழகத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கென்பாம், டொலர் பாம், விவசாயப்பண்ணைகளில் புனர்வாழ்வு நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டு வந்தார். இவ்வாறான செயற்பாடுகளுக்கு 1947 அரசு ஊழியர் வேலை நிறுத்தத்தில் முக்கிய பங்கு கொண்டு வேலையிழந்த போராளியான காலம் சென்ற கே. சி. நித்தியானந்தன் அவர்களின் உதவி பெருமளவில் உமாவுக்கு கிடைத்தது.

இதே அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வவுனியாவில்—கட்டிடக் கலைஞர் திரு. எஸ். ஏ. டேவிட் அவர்களை தலைவராகவும், 83ம் ஆண்டு ஜூலை வெலிக்கடை சிறையில் படுகொலை செய்யப்பட்ட டாக்டர் இராசசுந்தரத்தை அமைப்பாளராகவும் கொண்டு இயங்கிய “காந்தீயம்” அமைப்பின் ஊடாக உமா குழுவினர் புனர்வாழ்வு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டு வந்தனர்.

புனர்வாழ்வு நடவடிக்கைகள் நடைபெறும் அதே வேளை தமது கருத்துக்களை மக்களிடையே எடுத்துச் சொல்லும் நோக்குடன் “புதியபாதை” என்ற மாதப் பத்திரிகையையும் இவர்கள் வெளியிட்டனர்.

1981 ஜூலை மாதம் ஆயுதம் சேகரிக்கும் நோக்குடன் உமா குழுவினர் ஆணைக் கோட்டை பொலீஸ் நிலைய தாக்குதலை வெற்றிகரமாக நடத்தி மூடித்து அங்கிருந்த

ஆயுதங்களை கைப்பற்றினர். தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்களினால் மேற்கொள்ளப்பட்ட முதல் பொலீஸ் நிலைய தாக்குதல் இதுவாகும்.

இதே காலத்தில் LTTEக்கு ஆதரவாக T. சிவகுமாரன் B.Sc “உணர்வு” என்ற பத்திரிகையை நடத்தி வந்தார்.

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைத் தேர்தல்

இனப்பிரச்சனைக்கு தீர்வாக சிறீலங்கா அரசு மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபை என்ற ஒரு தீர்வை முன்வைத்தது. அதனை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி ஏற்றுக் கொண்டது. இம்மாவட்ட சபையை பின்னர் எதிர்த்த தந்தை செல்வாவின மகன் சந்திரகாசன் அவர்களும் இதை ஆரம்பத்தில் ஆதரித்தவரே. ஆனால் இளைஞர் மதையில் இதற்கு கடுமையான எதிர்ப்பு நிலவியது.

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபையையும், அதற்கு ஆதரவு வழங்கிய தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரையும் மிகக் கடுமையாக கண்டித்து “புதிய பாதை” கட்டுரைகளையும், காட்டுன்சனையும் வெளியிட்டு வந்தது. அது மாதிரி மல்ல புதிய பாதைக் குழுவினர் மாவட்ட சபைக்கு எதிராக பிரச்சாரக் கூட்டங்களையும் நடத்தி வந்தனர்.

இந்த எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியிலும் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைத் தேர்தலுக்கான பிரச்சாரக் கூட்டங்கள் நடைபெற்றன. பல கூட்டங்கள் இளைஞர்களால் குழப்பப்பட்டன. தேர்தலுக்கான தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் கடைசிப் பிரச்சாரக் கூட்டம் நாச்சிமார் கோவிலடியில் 1981 மே 31ம் திகதி நடைபெற்றது. இக்கூட்டத்தில் கடமையிலிருப்படிருந்த இரு பொலிசார் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதை தொடர்ந்து பேரினவாத அரசு படைகள் நாச்சிமார் கோவிலடி, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் பல கடைகள், வீடுகளை எரித்து பலரை சுட்டுகொன்றனர். இந்த வன்செயல்களின்போதே யாழ் பொது நூலகம், சூழநாடு பத்திரிகை காரியாலயம், யாழ் எம்.பி. யோகேஸ்

வரன் வீடு ஆகியனவும் எரிக்கப்பட்டன. பழைய பொதுச் சந்தையும் இச்சந்தர்ப்பத்திலே எரிக்கப்பட்டது. நாச்சிமார் கோவில் கூட்டத்தில் பொலீசாரை கூட்ட சம்பவத்தில் றொபேட், மாணிக்கநாதன், உமா, காத்தான் ஈடுபட்டிருந்தனர். முன்பு சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஆதரவாளராக விளங்கிய முன்னாள் வட்டுக்கோட்டை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ஆ. தியாகராசா அவர்கள் பின்னர் மா.அ. சபை தேர்தலில் ஐ. தே. கட்சி வேட்பாளர் பட்டியலில் முதன்மை வேட்பாளராக போட்டியிட்டார். அவரும் கூட்டுக் கொல்லப்பட்டமை இங்கு குறிப்பிடவேண்டும்.

மா. அ. சபைத் தேர்தலை திராவிடக்கவேண்டும் என்ற கருத்துக் கொண்டிருந்த தமிழ் மக்கள் நாச்சிமார் கோவிலடிச் சம்பவத்தை அடுத்து சிறிலங்கா பொலீசாரதும், ராணுவத்தினரதும் அழித்தொழிப்புக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கும் நோக்குடன் பெருமளவில் த.வி. கூட்டணிக்கு வாக்களித்தமையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

சுந்தரம் கொலை

தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியினரை சுடுமையாக கண்டித்து கட்டுரைகள் "புதிய பாதை"யில் வெளியிட்டு வந்த காரணத்தால் அமிர்தலிங்கம் புதியபாதைக் குழுவினரிடம்(உமா, சுந்தரம், சந்திரியார், கண்ணன்)கொப்புகொண்டிருந்தார். இதனால் கூட்டணியின் முக்கிய பிரமுகர்கள் கூட்டணியை சுடுமையாக விமர்சனம் செய்வதை கைவிடும்படி சுந்தரத்தை வேண்டினர். இதனால் அமிர்தலிங்கம் அவர்களை விமர்சிப்பதை தவிர்த்து தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியை விமர்சனம் செய்து கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. கூட்டணியை விமர்சிப்பதையும் ஏற்றுக் கொள்ளாத திரு. அமிர்தலிங்கம் த. வி. கூட்டணியின் உயர்மட்டக் குழுக் கூட்டத்தில் "புதிய பாதை" பத்திரிகையை எப்படியாவது வெளிவராத தடுப்பதாக கூறியிருந்தார், இதையடுத்து சில நாட்களின் பின் (2-1-1982)

சுந்தரம் சித்திரா அச்சகத்தில் பிரபாகரன் குழுவினரால் கொலை செய்யப்பட்டார். இந்தக் காலகட்டத்தில் பிரபாகரன் அமிர்தலிங்கம் அவர்களின் செல்லப்பிள்ளையாகவே செயல்பட்டார் என்பது முக்கியமானதாகும்.

தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் (PLOTE)

மக்கள் அமைப்பு ஒன்றை உருவாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வந்த புதியபாதை குழுவினர் மக்கள் அமைப்பை ஏற்படுத்தும் முகமாக தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் என்ற ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தி அந்தப் பெயரில் பொய்சல் வாழ்த்து மடல், நத்தார் வாழ்த்து மடல் ஆகியன அச்சிட்டு விநியோகித்தனர். இத்துடன் விவசாயிகளுக்கு ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்தி 1981 மேமாதம் வவுனியாவில் ராபெரும் ஊர்வலங்களுடன் மேதினக் கூட்டம் ஒன்றை நடத்தினர். 1982 ஜனவரி சுந்தரம் கொலையை தொடர்ந்து நடைபெற்ற புலன் விசாரணையை அடுத்துத் தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் (PLOTE) பகிரங்கமாக இயங்கா முடியாமையால் பின்னர் இரா. வாசுதேவாவை அமைப்பாளராகக் கொண்டு தமிழீழ விடுதலைக் கழகம் என்ற பெயரில் அரசியல் இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்த அமைப்பினூடாக 1982, 83ம் ஆண்டுகளில் முறையே மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை ஆகிய இடங்களில் மேதினம் கொண்டாடப்பட்டது.

1982 மே மாதம் பாண்டிபுளையில் பிரபாகரன் உமா மகேஸ்வரனை கடமுயன்ற சம்பவத்தை அடுத்து "லங்கா ராணி" நாவலை எழுதிய அருளர் இயக்கக்களிடையே ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த முயன்றார். அப்போது அவ்வொற்றுமை முயற்சியில் தாம்வர தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கப் பெயரை தனக்கு உமா விட்டுத் தரவேண்டும் என்ற நிபந்தனை போட்டதை அடுத்து அந்தப் பெயர் பிரபாகரனுக்கு விட்டுக்கொடுக்கப்பட்டது.

அதைத் தொடர்ந்து தமிழீழ விடுதலைக் கழகம் அரசியலமைப்பாகவும், தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம்

(PLOTE) ராணுவ அமைப்பாகவும் செயற்பட தொடங்கின. தமிழீழ விடுதலைக் கழகத்தின் பிரச்சார ஏடாக "விடுதலை" என்ற மாதப் பத்திரிகை 1983ல் வெளிவந்தது.

1983 ஜூலை இனக்கவரத்தை தொடர்ந்து இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் தம்மைப் பாதுகாக்க இந்தியா வரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டிருந்தனர். இயக்கங்கள் மத்தியில் கூட இவ்வித எண்ணங்கள் நிலவியது. ஆனால் தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் (PLOTE) தமிழ் மக்கள் ஜனநாயக முன்னணி (NLFT) ஆகிய இரு இயக்கங்கள் மாத்திரமே இந்நியாவின் நேரடித் தலைமீட்டை ஆதரிக்கவில்லை.

அந்திய ராணுவம் ஒன்றின் வருகையினால் ஏற்படக் கூடிய அழிவை "வங்கம் தந்த பாடம்" என்ற நூலை PLOTE வெளியிட்டதன் மூலம் தமிழ் மக்களை முன் கூட்டியே எச்சரித்திருந்தது. அந்நூலில் முன்னைய கிழக்கு பாகிஸ்தானின் விடுதலைப் போரில் இந்தியப் படையினர் ஈடுபட்டதனால் வங்காள (பங்களாதேஷ்) மக்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகள் அழிவுகள் எடுத்து விளக்கப் பட்டிருந்தது.

1987ல் இலங்கை இந்திய ஒப்பந்தத்தைத் தொடர்ந்து இந்த நாட்டிற்கு வந்த இந்தியப் படையினரின் செயற்பாடும் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட இழப்பும் PLOTE, NLFT ஆகியன மேற்கொண்ட நிலைப்பாடு தொலைநோக்குடன் மேற்கொள்ளப்பட்ட முடிவு என்பதை நினைத்தன.

1984ல் இந்தியாவுடன் நல்லுறவு இல்லாத நிலையில் புளொட் (PLOTE) இயக்கம் சென்னைத் துறைமுகத்தினூடாக ஆயுதம் இறக்க முயன்றபோது 4 கோடி இந்திய ரூபா பெறுமதியான ஆயுதங்கள் இந்திய சுங்கப் பகுதியினரால் கைப்பற்றப்பட்டது. இந்த ஆயுதங்களை இந்தியா தங்களுக்கு தந்ததாக புலிகள் இயக்கத்தினர் பெருமையாக கூறிவந்தனர்.

ஆயுதங்கள் அற்ற நிலையிலும் கூட தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம் (PLOTE) தமிழர் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் தமது பங்களிப்பினை செலுத்தத் தவறவில்லை. 1985ல் சிங்களப் பேரினவாத ஆட்சியதிகாரத்திற்குட்பட்ட பிரதேசமான நிக்கரவெட்டியா பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதலை நடத்தியதன் மூலம் வடகிழக்கில் மாத்திரமல்ல சிறிலங்கா அரசின் அரசு யந்திரத்திற்கு தென்னிலங்கையிலும் பாதுகாப்பு இல்லை என்ற நிலையை உணர்த்தியது புளொட் (PLOTE) இயக்கமே யாகும்.

ஆயுதங்கள் மிகக் குறைவாக இருந்த பொழுதும் 1987-1988 காலப்பகுதியில் தமிழ் பிரதேசங்களின் எல்லைப் பகுதிகளில் முகாமிட்டிருந்த சிறிலங்கா ராணுவ முகாம்களான பழுக்காத்துறை, கழுவிஸ்ராணுவ முகாம்கள் புளொட்டால் (PLOTE) அழிக்கப்பட்டன. இவை வில்பத்து காடுகளில் உள்ளன.

தென்னிலங்கைத் தீவிரவாத இயக்கமான "ஜனதா விழுக்கி பெரமுன" (JVP) இயக்கத்திற்கு பயிற்சி, ஆயுதம் போன்ற உதவிகள் புளொட் (PLOTE) வழங்கி வருவதாக சந்தேகம் கொண்டிருந்த இலங்கை அரசு மேற்படி சம்பவங்களை அடுத்து பழிவாங்கத் தருணம் பார்த்திருந்தது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் அரசுடன் LTTE பேசத் தொடங்கியதும் புலிகளைப் பாவித்து PLOTE டின் முள்ளிக்குள முகாமை 20-5-89ல் தாக்கினர். இத்தாக்குதலுக்கு இலங்கை கடற்படை, ஆறு படகுகள் மூலம் புலிகளை ஏற்றி முள்ளிக்குளத்தில் இறக்கியதோடு ராணுவம் ஆயுத உதவியும் கொடுத்தது.

1985-86 காலப் பகுதிகளில் தமிழ் மக்களின் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தும் விதத்தில் பொதுமக்கள் கூடும் பஸ் நிலையம், நவீன சந்தை, வைத்தியசாலை போன்ற இடங்களில் பாதுகாப்பு அரண்களை அமைப்பதிலும்

PLOTE ஆற்றிய பங்கினை மக்கள் மறந்துவிடவில்லை.

1987ல் மட்டக்களப்பில் PLOTE முக்கிய உறுப்பினர்களான வாசுதேவா, கண்ணன், உட்பட பலரை புலிகள் இயக்கத்தினர் பேச்சு வார்த்தைக்கென அழைத்து கொலை செய்தபோதும் பின்னர் முகாம்களை தேடி அழித்தபோதும் PLOTE அவர்களுடனான மோதலை தவிர்த்து வந்தது. இந்த நேரம் இந்தியப்படையும் புலிகளுக்கு ஆதரவாகவே செயல்பட்டனர்.

பின்னர் இந்தியப் படையினரும் விடுதலை புலிகளும் மோதிக்கொண்ட போது LTTE மேலான தாக்குதலை நிறுத்தும்படி உமாமகேஸ்வரன் பகிரங்க அழிக்கை விட்டதுடன், இந்தியப்படைகளின் நடவடிக்கைகளை கண்டித்து வவுனியாவில் பரந்தளவில் பொது மக்கள் உண்ணாவிரத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டனர் என்பதும் அதன் காரணமாக தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழக அங்கத்தவர்கள் நூற்றுக்கணக்கானோர் இந்தியப் படையினரால் கைது செய்யப்பட்டு கடைசி வரை காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

1983ல் இடம் பெற்ற மட்டக்களப்பு சிறையுடைப்பின் போது அனைத்து இயக்க தோழர்களும் ஒருங்கிணைந்து செயல்பட்டமையாலேயே வெற்றிகரமாக அதனைச் சாதிக்க முடிந்தது. அதே போன்று 1986க்கு முன்னர் சகல இயக்கத்தவர்களும் ஒன்றிணைந்து பணியாற்றியமையாலேயே சிறிலங்கா ராணுவம் தமது முகாம்களை விட்டு வெளியே வரமுடியாத நிலையில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அந்நிலைமை மாறி ஏனைய இயக்கங்கள் புலிகளினால் தடை செய்யப்பட்ட பின்னரே 1987ல் சிறிலங்கா அரசினால் வடமராட்சித் தாக்குதல் உட்பட ஏனைய தாக்குதல்களை மிக இலகுவாக மேற்கொள்ள முடிந்தது.

தமிழ் மக்களின் போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் இயக்கங்கள் அனைத்தும் பல்வேறு விதத்தில்

பங்காற்றின என்பதை எவரும் மறக்கவோ, மறுக்கவோ முடியாது.

தமிழ் மக்களின் பொருட்களை கொள்ளையடித்துக் கொண்டு யாழ்தேவி புகையிரதத்தில் பயணம் செய்த நூற்றுக்கணக்கான சிறிலங்கா ராணுவத்தினரை அழித்த முறுகண்டி புகையிரத தாக்குதலையோ, சாவகச்சேரி பொலிஸ் நிலையத்தை முற்று முழுதாக அழித்த அதிரடித் தாக்குதலையோ, அதனை முன்னின்று நடத்திய TELO இயக்கத்தையோ, அதனைச் சார்ந்த தோழர்களையோ மறக்கமுடியாது.

அதே போன்று சிறிலங்கா அரசின் ஆதிக்கத்தை உடைத்தெறியும் விதத்தில் சமீப முத்திரையை வெளியிட்டு தங்கள் இயக்கம் LTTEயால் தடை செய்யப்படும் வரை அந்த முத்திரையையே வடக்கு கிழக்கில் உபயோகத்தில் வைத்திருந்த E.P.R.L.F. இயக்கத்தின் செயல்பாட்டையோ, குறிப்பாக மலையக மக்களும் இந்த நாட்டின் தமிழ் பேசும் மக்களின் ஓர் அங்கம் என்பதை எடுத்துக்காட்டும் முகமாக மலையக கொழுந்து பறிக்கும், கூடையுள்ள பெண்ணின் படத்தைப் பொறித்த முத்திரை வெளியிட்டு உபயோகத்தில் வைத்திருந்த அவ்வியக்கத்தின் செயற்பாட்டையோ மறந்துவிட முடியாது.

அதேபோன்று யாழ் பொலிஸ் நிலையத்தின் மீதும் நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் முசாமிட்டிருந்த சிறிலங்கா ராணுவத்தின் மீதும் புலிகள் மேற்கொண்ட அதிரடித்தாக்குதல்களையும் மறந்திட முடியாது.

இவை யாவும் வெவ்வேறு விதத்தில் தமிழ் பேசும் மக்களின் ஐக்கியத்தை ஒருமைப்படுத்தி போராட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதில் பெரும் பங்காற்றின என்பதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்வர்.

இவ்வாறு பல்வேறு விதமாக செயல்பட்ட இயக்கங்கள் அந்நிய சக்திகளை நம்பியிருக்காது தமது சொந்தக் காலிலே நின்று செயல்பட்டிருந்ததால் இன்று தமிழ் மக்கள்

மத்தியில் நிலவும் ஓக்கப்பெருமூச்சும், நாளை எப்படியிருக்கும் என ஜோதிடம் பார்ச்சும் மனோநிலையும் இருந்திருக்காது.

எந்த மக்களின் விடுதலைக்காக போராட முற்பட்டார்கள் அந்த மக்களின் சக்தியில் நம்பிக்கை வைக்காது அந்நிய சக்திகளின் ஆதரவில், அவர்களின் வழிகாட்டலில் இயக்கங்கள் தங்கி நிற்க முற்பட்டமையே தமிழீழப் போராட்டம் பெருமளவு பின்னடையக் காரணமாக விளங்கியது. இயக்கங்கள் மத்தியில் நிலவிய தெளிவற்ற அரசியல் நிலைப்பாடும், தந்திரோபாய ரீதியில் காணப்பட்ட தவறுகளும். நண்பன் யார்? எதிரி யார்? என நிர்ணயிப்பதில் இயக்கங்கள் நிலை தடுமாறியதும் இந்தப் பின்னடைவுக்கு பெரிதும் துணைபோயின. ஒவ்வொரு இயக்கமும் மற்றைய இயக்கத்தை, அல்லது இயக்கங்களை தம்முடைய முதல் எதிரியாக கருதியது மாத்திரமல்ல அரசு யந்திரத்தைப் பற்றி சரியான கணிப்பீடு இல்லாததும் இயக்கங்களின் பின்னடைவுக்கு காரணமாக விளங்கியது.

சகல இயக்கங்களும் இதய சுத்தியுடன் தமது தவறுகளை சுயவிமர்சன ரீதியில் அணுகி அவற்றைத் திருத்திக் கொள்ளுமிடத்து தமிழீழ மக்களின் எதிர்காலம் நல்லதாக அமையும் என்ற நம்பிக்கை இன்றும் உள்ளது.

புலிகள் இயக்கத்தின் தலைவர் பிரபாகரன் இந்தியப் படைகள் வெளியேறியதை தொடர்ந்து நடத்திய பத்திரிகையாளர் மகாநாடு ஒன்றில் தமது இயக்கம் ஜனாதிபதி பிரேமதாசாவுடன் நடத்திய பேச்சுகளின் பயனாக தமிழர் பிரச்சனைக்கு தீர்வுகாணலாம் என்ற நம்பிக்கை தமது இயக்கத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ளதாகவும் ஜனாதிபதி இப்பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைப்பார் என தாம் நம்புவதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது மீண்டும் தமிழரின் நிலை பழைய நிலையிலேயே உள்ளது என்பதை நினைவுபடுத்துகிறது. அன்று தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி - அரசுடன் இரகசிய

மாகப் பேசியது தவறு என விமர்சிக்கப்பட்டது. வாக்குறுதியை நம்பி தமிழ் மக்களுக்கு துரோகம் இழைப்பதாக கூறப்பட்டது. ஆனால் இன்று புலிகள்...

தமிழ் இயக்கங்களின் முக்கிய செயற்பாடுகள்

LTTE (தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள்)

- ★ சாவகச்சேரி பொலிஸ் நிலையத்தை தாக்கி ஆயுதம் அபகரிப்பு (இந்த நிலையம் பின்னர் TELO வால் முற்றாக அழிக்கப்பட்டது).
- ★ கந்தர் மடம் பாடசாலையில் (தேர்தல் வாக்களிப்பு நிலையம்) பாதுகாப்பு நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்த பொலிசார்மேல் தாக்குதல்.
- ★ திருநெல்வேலி கண்ணிவெடி தாக்குதல் 13 ராணுவம் கொலை. (1983 ஜூலை)
- ★ அனுராதபுரம், அறந்தலாவை அப்பாவி சிங்கள மக்கள் மேல் தாக்குதல் 100 அதிகமானோர் கொல்லப்பட்டனர்.
- ★ மதவாச்சி பொலிஸ் நிலையம் தாக்குதல்.
- ★ நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் முகாமிட்டிருந்த ராணுவத்தினர் மேல் கார்டுண்டு தாக்குதல்.
- ★ யாழ் பொலிஸ் நிலையம் மேல் தாக்குதல். ஏராளமான ஆயுதங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன.
- ★ ஓட்டி சுட்டான் பொலிஸ் நிலையம் தாக்குதல்.

TELA தமிழீழ விடுதலை ராணுவம்

யாழ் கோண்டாவில் புகையிர நிலையத்தில் யாழ் தேவியை நிறுத்தி தீயிட்டு கொளுத்தினர்.

TEA தமிழீழ ராணுவம்

- ★ காத்தான்குடி வங்கி கொள்ளை.
- ★ கிளிநொச்சி பொலிஸ் நிலையம் மீது தாக்குதல்.
- ★ மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்தில் குண்டு வைப்பு.

PLOTE (தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம்)

- ★ ஆனைக்கோட்டை பொலிஸ் நிலையத்தை தாக்கி ஆயுதம் கைப்பற்றப்பட்டது.
- ★ கிளிநொச்சி வங்கிகொள்ளையும், ராணுவத்தினர் மேல் தாக்குதலும்.
- ★ குறிக்கட்டுவான் காவற்படை மீதான தாக்குதல் ஆயுதம் கைப்பற்றல்.
- ★ நாச்சிமார் கோவிலடியில் பொலிஸ் மீதான தாக்குதல் பொலிசார் கொலை.
- ★ வவுனியாவில் விமானப் படை வீரர் மீதான தாக்குதல்
- ★ வவுனியா கெரத் S.P. (காரியாலயத்தில்) குண்டு வைத்து கொலை.
- ★ தென்னிலங்கையில் உள்ள நிக்கரவெட்டியா என்ற இடத்தில் வங்கி கொள்ளையும், பொலிஸ் நிலைய தாக்குதலும்.
- ★ செட்டி குளம் என்ற இடத்தில் இலங்கை ராணுவத்தினர் மீது தாக்குதலும், ஆயுதம் கைப்பற்றலும் (1988)
- ★ தமிழீழ எல்லைப்புறமான வில்பத்து காட்டிலுள்ள பழுக்காத்துறை இலங்கை ராணுவமுகாம் அழிப்பு.
- ★ வில்பத்து காட்டில் உள்ள கழுவில் சிறீலங்கா ராணுவ முகாம் அழிப்பு. (1989)
- ★ மாலைதிவு புரட்சி. ஆனால் PLOTE இதை மறுத்துள்ளது. (இது இந்திய தலையீட்டால் தோல்வியில் முடிந்தது) இதில் TELA வும் பங்குபற்றினர்.

EPRLF (ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணி)

- ★ காரை நகர் கடற்படை முகாம் தாக்குதல் முயற்சி
- ★ வவுனியா ரோந்து படைனர் மீதான தாக்குதல்
- ★ அம்பாறை மாவட்ட பொலிஸ் நிலையங்கள் மீதான தாக்குதல்(1989)

EROS (ஈழம் புரட்சி மாணவர் அமைப்பு)

- ★ கொழும்பு புறக்கோட்டை பஸ் நிலையத்தில் குண்டு வைத்துத்தாக்குதல்.
- ★ நுவரேலியா ரூபவாகினி அஞ்சல் நிலையம் மீது தாக்குதல் முயற்சி.

TELO (தமிழீழ விடுதலை இயக்கம்)

- ★ சாவகச்சேரி பொலிஸ் நிலையம் மீது தாக்குதல் நடத்தி பின்னர் குண்டு வைத்து முற்றாக அழித்தனர்.
- ★ இலங்கை ராணுவம் பயணம் செய்த யாழ் தேவி புகையிரதத்தை குண்டு வைத்து தகர்த்தது.
- ★ கிளிநொச்சி ரூபவாகினி அஞ்சல் நிலையம் மீது தாக்குதல்.
- ★ அம்பாறை மாவட்ட பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதல்.

பாதுகாப்புபேரவை

அம்பாறை சென்றல் காம் பொலிஸ் நிலைய தாக்குதல்

N.L.F.T. (தமிழ் மக்கள் ஜனநாயக முன்னணி)

யாழ் கட்டன் நாஷனல் வங்கி கொள்ளை.

EPDLF (ஈழ தேசிய ஜனநாயக விடுதலை முன்னணி)

- ★ அம்பாறை மாவட்டம் பொலிஸ் நிலையத் தாக்குதல்.

கிழக்கில் இளைஞர்கள் போராட்டம்

1981ம் ஆண்டு கிழக்கு மாகாணமான மட்டக்களப் பில் நாகபடை என்ற பெயரில் ஒரு குழு இயங்கிவந்தது. இளைஞர் போராட்டம் ஆரம்பமானதை அடுத்துவடகிழக்கில் அனுமதிப்பத்திரத்துடன் துப்பாக்கி வைத்திருந்தவர்களிடம் இருந்து அரசு அவற்றை மீளப்பெற்றது. இப்படி அரசாங்க அதிபர்களால் மீளப்பெறப்பட்டு மட்டக்களப்பு அரசாங்க செயலகத்தில் இருந்த துப்பாக்கிகளை கிழக்கில் இயங்கிய நாகபடை கொள்ளையடித்தது.

1980ல் முன்னாள் பொத்துவில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கனகரத்தினம் அவர்களின் மகனான ரஞ்சன், பரமதேவா, வாமதேவன் ஆகியோர் ஒரு குழுவாக செங்கலடியில் உள்ள கிராமிய வங்கியை கொள்ளையடித்தனர்.

★

17. Wessex Av. , SW 19

எந்த ஒரு இயக்கமும் தமது போராட்டத்திற்கான யுத்த, நடைமுறைத் தந்திரங்களை வகுக்கும் போது இழைக்கும் தவறுகள் அந்த இயக்கங்களை மட்டுமல்லாமல் முழுப்போராட்டத்தையும் பின்தள்ளக்கூடியது — அனைத்து மக்களையும் பாதிக்கக் கூடியது என்பதனை ஒவ்வொரு இயக்கமும் கருத்தில் எடுக்கத் தவறக்கூடாது.

THAMIL EELAM INFORMATION BUREAU
(T.E.I.B.)
BM BOX 1916
LONDON WC1N 3XX
U.K